

РОДОВО ИМЕНЕ

Излиза всеки понеделник

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

Родово имене - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), включваща домашните и горските животни по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълнен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост отменящите се социални и политически системи за поколения напред. Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложените и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човече. С всяка изминала година Родовото имене увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

Година V, брой 24 (189) 8 - 14 юни 2009 г.

цена 0.55 ст.

"Ще гоиде на света най-старото учение." (Ванга)
"Ти прави каквото трябва, пък да става каквото ще." (Николай Хайтов)

"Ще се изменим, ако искаме да се изменим. Ако не искаме, никоя сила не е в състояние да ни измени. То не е механичен, а абсолютно свободен процес." (Петър Дънов)

ВТОРИ ЮНИ - 133 г. от героичната смърт на ХРИСТО БОТЕВ

Разкази на оцелелите Ботеви четници

Костницата на Ботеви четници в с. Скравена

Екатерина СТАЕВА, Велинград

17 май 1876 г. „Радецки“.

От борда на парахода Ботев пише прощалните си писма до семейството, близки и приятели:

„Приятели!

От Гюргево и Турно се качиха повече от 100 души, след нази върви турски вапор с башибузуци, но духът на момчетата е превъзходен. От Корабия и Бекет ще да се качат още 100

юнака, по всичките признаци планът ще да се осъществи: след няколко часа ние ще да целунем свещената земя на България.

Благодаря Ви, приятели, за доверието, което имахте към мене, и за любовта, която показвахте към моето поробено отечество.

От страна на всичката чета Ви поднасям най-дълбокото си почитание.

Четоводец: Хр. Ботйов“

Продължава на стр.10

На Николай Кафтанджиев

ЗА ПОСЛЕДНО СБОГОМ

Сред тази във багри избуяла пролет, която със пръсти перли разпилява, прекъсна внезапно земния си полет творецът нетърсец награди и слава.

Напусна ни човекът с очи правдиви, със любов, изящество и дързост мила, подчинил достойно дните си горчиви на своята обич и творческа сила.

Напусна ни човекът с пориви чисти – опънал крила далеч във висините, пожелал на всички празници сребристи без сълзи солени и удари в гърдите.

Сбогом за последно, приятелю любим, поел към царството на вечната забрава, примерът ти, превърнат в знаме и химн, нашите сърца докрай ще озарява.

Димитър ШОПОВ,

лит. клуб "Алеко Константинов" при читалище "Христо Ботев", град Пазарджик
20 май 2009 г.

На 20 май 2009 г. на 76-годишна възраст ни напусна приятелят и разпространителят на в. „Родово имене“ и на идеите на Анастасия във Велинград – Георги Ангелов Табаков.

Благодарим ти, приятелю, за помощта и вярата в човека! Гордеем се, че работихме заедно с тебе. Ще ни липсваш. Ще ни липсват добротата, ентузиазмът и светлината ти!

С мъка и обич: редакцията

ЩЕ ОЦЕЛЕЕМ СЪС СИЛАТА НА НАШАТА АЗБУКА

Неотдавна Регионална библиотека "Н. Й. Вапцаров" представи в Кърджали една от най-мъдрите книги в света. Това бе направено от инициаторите за нейното издаване инж. Таньо Танев и атомния физик Ангел Манев от Стара Загора.

Инж. Таньо Танев е работил в Централната лаборатория за слънчево-земни връзки при БАН, а сега е директор на Областната инспек-

ция по охрана на труда в Стара Загора. Смятан е за откривател на Десетата планета. Инж. Танев и колектив от учени под негово ръководство, сред които и атомният физик Ангел Манев, стигнаха по математичен път чрез свещената българска глаголица и с помощта на кинетично-векторния модел до теоретичния извод за съществуването на Десетата планета.

Продължава на стр. 4

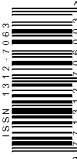
УСМИВКА НА ДЕТЕ

Лилия ИВАНОВА, София

Едно гетенце днес ми се усмихна. На моята закачка то откликна. И бурята във мен внезапно стихна, и светъл лъч дълбоко в мен проникна!

Във утрото, обляно в светлина, крачетата подскачаха изриво, очичките със своята синева ни казваха: „О, колко съм щастливо!“

В гълчавата на столичния граг това бе толкова необичайно, че всеки там – и беден, и богат, със обич се усмихваше спонтанно!

618

В каталога на РП
нашият номер е

„У всички земни хора възможностите да творят са равни, но те от тях различно се възползват.“

Владимир Мегре, „Сътворение“

„Сега ще видиш. Но гледай с чувствата. Само чрез чувствата ще можеш да познаеш същността на сътворението на Божията мечта.“

Владимир Мегре, „Сътворение“

Историята на човечеството, разказана от Анастасия

БЛАГОДАРЯ

В кой момент тя, изтощената, е успяла да вдигне ръка, ние с баща ми не забелязахме, макар че наблюдавахме ставащото без дори да мигаме. Ясен ни беше смисъла на жеста ѝ. Тя спираше мълниите, устремени към нея. Защо? Тогава още не можехме да разберем.

Беше ни ясно, че кълбото може да възстанови с енергията си всички сили в нея, а и да ѝ дари нова енергия. Тогава никакви външни нападения срещу внучката ни нямаше да бъдат страшни. Но защо тя реши да постъпи по своему?

Хилядите лъчи, протегнати към нея, затрепяха, но не докосната стоящата с вдигната ръка Анастасия. Те ту изчезваха в бушуващото с енергиите си кълбо, ту пак се изтръгваха навън и се устремяваха към нея, без да я докосват.

И тогава тя внезапно бавно и ласкаво се обърна с думи към лъчите на кълбото:

- Моля те да сдържиш порива на Своите енергии. Не ме докосвай. Аз в Твоето езеро ще мога да се възстановя. Трябва само да стигна до него.

Кълбото мигновено прибра всичките си лъчи, цялото затрептя и запулсира като сърце. Втурна се към висините, блесна сякаш се е взривило, и отново се сви. Безброй лъчи се устремиха към земята и докоснаха всичко, което се намираше на пътеката, водеща към езерото.

И тогава се появи ново видение. Пътеката засия с милиони пулсиращи цветове и над нея се образува арка от разноцветни дъги. Пътят към езерото представляваше една невероятно красива, чудесна картина.

На Анастасия ѝ предстоеше да премине под триумфалната арка. Тя направи крачка, но встрани. И не мина по пътя, приготвен за нея от огненото кълбо. Тя бавно стигна до езерото и се гмурна в него. А като изплува, просто полежа върху водата, разперила ръце, после започна да се плиска с нея и силите ѝ се върнаха.

Поведението на Анастасия към огненото кълбо, а фактически и към Бог, беше извън разбиранията ни.

Но онова, което се случи по-нататък, може да се сравни с преобръщането на съзнанието на цялото човечество или с изменението на баланса на вселенските енергии. Онова, което се случи после...

Анастасия облече рокличката върху все още мокрото си тяло, внимателно оправи гънките ѝ, подреди косата си, после притисна ръце към гърдите си и заговори, обръщайки се към пространството:

- Отче мой, навред що съществуващ, аз Твоя дъщеря съм сред творенията Твои съвършени.

Трябва аз да прекратя спора между вселенските същности - доколко Твоите творения са съвършени и няма ли в тях пороци.

Отче мой, навред що съществуващ, изпълни Ти

молбата ми, не ме докосна. Сега никой от тях не ще може да каже, че раят земен може да се върне едва тогава, когато Бог поправи своите творения несъвършени.

Но не е нужно нищо да поправяш. Всичко, от Тебе сътворено, е съвършено изначално. Аз не съм сама, мой Отче, навред що съществуващ. Има Твои дъщери и синове в различни краища на нашата Земя. И техните стремления са силни. Ще върнат на Земята прекрасния цъфтеж първосъздаден.

Отче мой, навред що съществуващ, ние сме Твои дъщери и синове. От Тебе сътворени, ние сме съвършени. Сега способностите си на всички ще покажем. И нека Те радват деянията наши.

Когато Анастасия произнесе тези думи и замълча, замрялото във висините огнено кълбо се втурна към Земята. На три метра от краката на Анастасия то се разсипа на милиони мънички искри и в миг се събра в едно цяло, но това цяло вече не беше огнено кълбо.

Пред Анастасия стоеше дете на около седем земни години. Трудно беше да се каже момче ли е или момиче. На детските рамене беше наметната синя тъкан с виолетов оттенък, направена сякаш от мъгла. Косите на детето се спускаха до раменете. Изражението на детското лице беше осмислено, уверено, благо...

Още по-точно, изражението на лицето на детето не можеше да се предаде с думи, а само с чувства, а чувствата препълваха душата. Детето стоеше с боси крачета на тревата, но не мачкаше тревичките.

Анастасия коленичи пред Него, седна на тревата и започна да гледа, без да откъсва поглед от Неговия необикновен лик.

Изглеждаше сякаш още миг и - Той и тя ще се хвърлят в обятията си. Но това не се случи.

Детето се усмихна на Анастасия и изговаряйки старателно всеки звук,

произнесе: „Благодаря на синовете и на дъщерите за стремежите им“.

После То се разтвори в пространството и във висините отново се появи кълбото, блестящо в невиджана радостна светлина. То направи бързо няколко кръга над езерото и топли капки дъжд за около пет минути изливаха своята благодат върху гладката му повърхност и цялата растителност. Тази влага беше живителна. Няколко капчици паднаха на ръката ми, но не се плъзнаха по нея, а се разтвориха, изпълвайки тялото ми с неа.

Баща ми, който винаги е бил невъзмутим и владееше емоциите си във всяка ситуация, беше потресен.

Той вървеше из тайгата така, сякаш не усещаше тялото си, а аз го следвах. Вървя няколко часа, после спря и се обърна към

мен. По бузата му се спускаше сълзица. На него, един от върховните жреци, не му бяха присъщиподобни емоции, но аз видях сълзите му. Той каза уверено и спокойно: „Тя успя! Анастасия пренесе хората през времето на т ъ м н и т е сили. По цялата Земя

ще се разпилеят семената на радостните, на щастливите стремежи“.

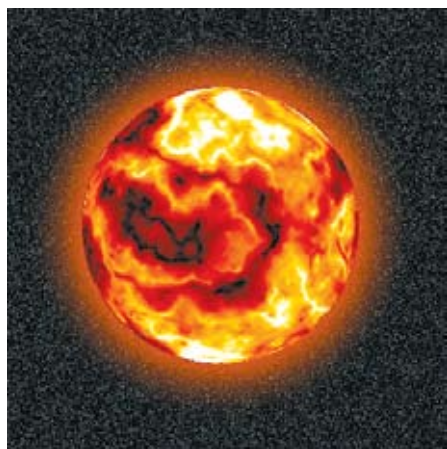
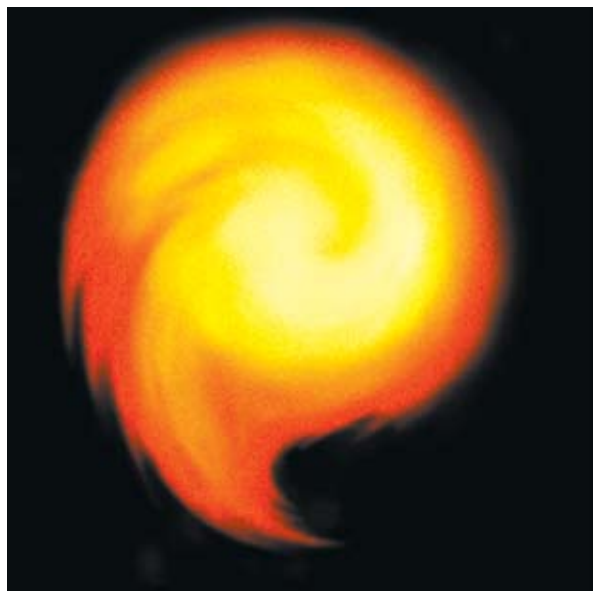
После баща ми дълго и възбудено разговаря с мен. Не го бяха учудили действията на кълбото, нито това, че едно от проявленията на Бога, може би най-главното, се яви пред Анастасия в образа на дете.

Моят баща беше жрец, и то не обикновен жрец - той можеше да отделя най-важното от видимите събития. И изобщо не го интересуваше самото възплъщение.

Главното беше мисълта, появила се в пространството. Мисълта, произведена от Анастасия, не идваше от времето на сътворението, не е отразена в нито един трактат. Пределно проста и в същото време необичайно възвишено, тя превръщаше известните трактати в наивни измислици, нямащи нищо общо с Божествената същност. Анастасия въведе в съзнанието на човечеството недостигащото му разбиране за Бога.

- В какво се състои то?

Владимир МЕГРЕ
„Енергията на живота“
Превод М. ДОНЧЕВА

ДЕЦАТА – Възпитатели на Възрастните

СЕДЕМТЕ СЪСТОЯНИЯ НА МАТЕРИЯТА

Проф. д-р Кирил ПОРОМАНСКИ,
Кюстендил

До 1993 г. фундаменталната физика със своите уравнения можеше да опише само четири състояния на материята или четири нива на реалността:

1. твърдо вещество,
2. течено,
3. газообразно,
4. плазмено (електронни частици)

Всичко, което не се побираше в прокрустовото ложе на тези нива, официалната наука обявяваше за мистика. А атеистите упорито цитираха Блес

Паскал, че на науката не ѝ е нужна религия. Но руският физик Геннадий Иванович Шипов откри три нови състояния на материята и преобърна представите за структурата на Вселена и човека, създавайки фундаменталната теория за физическия вакуум. Трите нови състояния на материята (нива на реалността) са следните:

5. физически вакуум,
6. първични торсионни полета (подразбираме психическата енергия),
7. Абсолютното Нищо, от което се ражда Всичко (Абсалютът, Висшият разум, Бог).

Още преди 4 000 години тайните ведическите учения говорят за съществуването на физически вакуум, а Нютон го нарича етер. Торсионните полета възникват навсякъде, където има въртене. Електроните се въртят около ядрото на атома, ядрото - около своята ос, планетите се въртят около слънцето. Всеки обект на живата и неживата материя може да се разглежда като източник на торсионни излъчвания. Първичните торсионни полета са физическата основа на съзнанието, мисленето и паметта. За-

това нашите мисли могат да се разглеждат като материални, модулирани по амплитуда, честота и фаза на торсионните полета с различни амплитуди.

Колкото до седмото ниво на реалността, то човечеството неведнъж се е сблъсквало с феноменални знания, получени от висши източници. В Библията те носят вкусът на истината - "не умът ще научи, но Бог ще ни открие истината" казва Йоан Златоуст. Тези знания векове наред са изпреварвали науката. Идеите на Хермес Трисмегист, календарът на маите, както и

прабългарският календар, космическите познания на редица древни неписмени народи свидетелствуват за не един и два подобни случая. Неграмотният Мохамед е определил скоростта на светлината. Българският феномен Вангелия Гуцурова имаше свръхестествени способности и получаваше директна информация от неизвестни за науката източници. Още по-силна и по-дълбока в получаваните познания беше Слава Севрюкова. Тя имаше способността да вижда най-дълбоката реалност. Заедно с доц.

Иво Лозенски тя създаде модела на атома преди до това да беше достигнала науката. Севрюкова можеше да вижда нещата и събитията във всяко кътче на вселената и във всяко минало, настояще и бъдеще време. Такива хора медиуми е имало и сега има почти навсякъде по света. Не напразно Слава Севрюкова пророкуваше, че бъдещето е на такава наука и практика като психотрониката (или парапсихологията), все още непризнавана в някои научни среди, но доказана и експериментално и научно-приложно.

*Скъпи приятели,
Нека да поздравим*

проф. КИРИЛ ПОРОМАНСКИ

*със седемдесет и пет годишнината му,
с младежкия дух и с избора му за член-кореспондент на Международната Кирило-Методиевска академия.*

Вие, драги читатели, четете неговите публикации във вестника, но сега ще се запознаете по-отблизо и с човека, който ги твори.

ви, както и карнавал. Мото на празника: „С кюстендилци - за кюстендилци“. Гостуване на земляци от София и страната, както и на официални лица и организации, свързани с развитието на Кюстендил.

ЕНЦИКЛОПЕДИЯ КЮСТЕНДИЛ по идея на проф. н.д.к. и почетен гражданин на Кюстендил Асен Василиев - пръв неин главен редактор. Възлага се на Кирил Поромански да формира колектива, Главната редакция и да ръководи работата. Концепция, параметри, словник, методически указания, примерни статии, редактиране, рецензиране, илюстрация и отпечатването и в издателството на БАН - 1988 г.

РЕГИОНАЛЕН ЦЕНТЪР ПО КУЛТУРОЛОГИЯ (РЦК) - директор. РЦК е научна секция към Научноизследователския институт по културата към Комитета за култура (министерството

на културата) и БАН. Член на Дирекционния съвет на Института. Създаден на базата на базата на редакцията на Енциклопедия Кюстендил, той има за задача да продължи, разшири и популяризира започнатата научноизследователска работа по регионалните проблеми на културата и краезнанието. РЦК организира научни сесии, семинари, кръгли маси. Издава свой Годишник в продължение на няколко години. В него се публикувани следните материали: от научните сесии: „1100 г. от смъртта на Методий“, „100 г. от Съединението“, „100 г. Емануил Попдимитров“, Победата над фашизма и духовния прогрес“, 40 г. от Отечествената война“, „80 г. от Илинденско-преображенското въстание“, „40 г. от 09.09.1944 г.“, 30 г. Априлски пленум“, Списък на участниците във Отечествената война по селища“, Кръгла маса „Регионалните енциклопедии - проблеми и перспективи“, студията „Из опита на „Енциклопедия Кюстендил“, Методически указания и примерни статии. Освен това са издадени Методически указания за поселищни и родови изследвания, както и книгата „Детство мое“. Поръчва написването на „Речника на кюстендилските говори“ на учителя-краевед Ив. Умленски, възлага на Св. Цветкова транскрибирането на 100 народни песни от кюстендилско. „Календар-справочник“ 1988 г. и „Бизнес Кюстендил“ 1992 г. и др.

НАУЧНА ДЕЙНОСТ. „Категория състояния в современном русском языке“, „Регионални проблеми на управлението на културата“ - дипломни работи. Участва в научни сесии със следните теми: „Социалната имунна недостатъчност на младежта“, „Културно-исторически традиции на Кирило-Методиевото дело в земите на Югозападна България“, „Културната дейност на Емануил Попдимитров в Кюстендил“, „Участие на кюстендилски културни дейци в борбата против фашизма“, „Из опита на Енциклопедия Кюстендил“ - студия. Написва книгата „Зкономика гуманизма“ на руски език в съавторство с Б. Соколовски и М. Стоева, както и учебните пособия „Културология“, „Славяноведение“ и „Адекватен българ-

ро-руски речник“ с 9000 думи. Участва и в национални конференции.

ЖУРНАЛИСТИКА. Автор на диплянките „Ильо войвода“ и „Румена войвода“, сътрудничи във в. „Балканско знаме“, „Звезда“, „Кюстендил“, „Наблюдател“, „Родово имене“, радио „Кюстендил“, радио „Благодиевград“ и др. „200 г. Иларион Ловчански и Кюстендилски“ - възпоменателен лист, издава читалище „Зора“. Автор и водещ на телевизионни предавания „Добро утро, добри хора“ и „Вера, надежда, любов“ в КТ „Колор“ и на „Хей славяни“ в КТ „Запад“. Очерци за видни кюстендилци.

Сценарист и сърежисьор на пълнометражния документален филм „Брянск - Кюстендил“

Автор и водещ на чествания за: Димитър Близнаков, Петър Казанджиев, Иван Халачев, Райна Цанева, Любомир Христов, Георги Митев (Малчо), генерал-лейтенант Кирил Станчев и др. Пише текстове на песни.

КРЪСТНИК на „Сребърните звънчета“, трио „Аурелия“, „Фокус-Мокус“ и др.

ТЕАТРАЛНА ДЕЙНОСТ: Ръководител на самодейни театрални колективи първа степен. Куклена пиеса „Пепеляшка“, играна в Габровския куклен театър, „Румена войвода“, играна в Дома на културата на транспортните работници, „Паугалианци“, естрадно-сатиричен спектакъл, игран в Дупница. Създава самодетен младежки театър с постановката на водевила „Сватбено пътешествие“ от Диховични, „Гълъбите на мансардата“ и „Марсилезата“, режисьор А. Алексиев. Създава „Театър романо“ към читалището на кв. Изток. Пише и поставя „Горда любов“ и „Червените конници“, както и постановките на „Има ли смисъл да утрепваме мечка“ от Панчо Панчев. Сценарий и постановка на „Верните приятели“, музика Ал. Чочов, играна от „Сребърните звънчета“ и от „Калпазаните“. Детска сцена към Кюстендилския театър със сценария и постановките на „Дядовата ръкавичка“ и „Хап-ряп“, изпълнени от актьора Генчо Смоков. Сценарий и постановка на новгодишни спектакли „Кой е Дядо Мраз“ и „Кой е най-най-...“ Сценарий и постановка на спектакли с детските градини на първи юни „Детство мое“ в театър. Написва и пиесите „Песен за Ильо войвода“, „Направи това чудо“, „Песента на колелетата“, „Зелените бради“

ОБЩЕСТВЕНА ДЕЙНОСТ: Председател на Окръжния съвет на профсъюза на културните работници, инициатора създаването на Съюза на научните работници, клон Кюстендил, член на Дирекционния съвет на Научноизследователския институт при Комитета за култура и БАН, учредител и член на редакционния съвет на българо-английско издателство към АСС, секретар на Сдружението за еврорславянска общност, член на управителния съвет на читалище „Зора“ и на Контролния съвет на читалище „Братство“. Член на ръководството на СОСЗР. Поддържа активни връзки с издателство „Новата цивилизация“ и Славянското дружество в София, както и с българите в Босилеград, пълномощник на „Матица на българите в Сърбия“. Създава и организира Музикална компания „Пей сърце“ за стари градски песни към читалище „Братство.“

С вяра, любов и благодарност участва активно в културните изяви и в обществения живот на града.

Уважаеми проф. Кирил Поромански,
желаем Ви крепко здраве и още дълги години
работа на нивата на науката и културата!

Испратила Антоанета Ропева, Кюстендил

СТЪПКИ ВЪВ ВРЕМЕТО

Село Багрени, Кюстендилско 10.04.1934 г.
Майка Еленка. Баща Георги

*Аз съм селянин по рождение,
макар че живея във град.
По въпроса няма две мнения,
аз със селското съм богат.*

*За да останеш, за да си потребен,
за да те има и след теб дори,
ти всяка вещ и образ покрай тебе
открий отново и пресътвори.*

В. ХАНЧЕВ

ОБРАЗОВАНИЕ: начално училище и прогимназия в с. Багрени. Педагогическо училище в Кюстендил, Софийски университет - филологически факултет, Академия за обществени науки и социално управление, курсове за квалификация, обмяна на опит.

РАБОТА: учител във Вечерна гимназия, Икономически техникум в Кюстендил, методист по руски език, учител в Техникум по текстил, инструктор, Директор на профсъюзния дом на културата, хоноруван преподавател в Технически институт - Габрово. Началник отдел Култура и зам. кмет по културата в община Кюстендил, секретар на Съвета за култура при ОНС, зав. сектор Изкуство и зав. отдел Пропаганда и агитация в ГК на БКП, отговорен секретар на Енциклопедия Кюстендил, Директор на Регионален център по културология, доц. в Международен славянски институт - Москва, дистанционно-задочно обучение в Кюстендил.

КЮСТЕНДИЛСКА ПРОЛЕТ - създава гражданския облик на традиционния празник на нашия град, отбелязван дотогава като религиозния празник „Св. четиридесет мъченици“. Написва концепцията, изискванията, статута за избора на девойката Кюстендилска пролет, и сценария. Прави постановката на първите изяви на празника, съпроводени от пролетни празници по квартали и села, от спортни и културни изя-

ЩЕ ОЦЕЛЕЕМ СЪС СИЛАТА

Буквата е откровението за историята, а азбуката е основната резонансно-програмна матрица

Продължава от стр. 1

И двамата изследват атрибутите, инструментите, прецизните „графици“ на Бога, чрез които се поддържа вселенското равновесие. Един от тези инструменти, според тях, е Словото - космическата вибрация, която трепти в общия ритъм на вселенската хармония. Но само нейната точна честота изразява истинното, стойностното. Докато всяко извънмерно трептене води до изливане от реда, от синхрона. Словото е спуснато от Космоса като енергийно поле с един многомерен холограмен образ, който преминава в звук и писмо. А то, заедно с писмената, дава тласък към висотата, магическите нишки, които проявяват негатива на живота в позитив, според волята на Върховния създател.

Всяка буква има своето торсионно поле и торсионен портрет, казва Таньо Танев. А помещена в пространството на белия лист, създава дясно или ляво ориентирано торсионно поле, симулиращо ляво или дясно усукване, отрицателно или положително. Точно то носи сакралната същност и вибрационния (честотния) еквивалент на съответната буква. Едва в наши дни съвременната индуктивна наука създаде методики и апаратури за регистриране и разчитане на торсионното въздействие върху живия организъм на символите чрез новото научно направление на нанотехнологията.

Нашите жреци са знаели, според инж. Танев, че всяка една буква сама за себе си има сакрално значение и съответства на определено име на Господа, Бога Всевишния, което се призовава в определени случаи и така се задействат определени сили, действащи градивно или разрушително като вид висша магия на ментално ниво. Знаели са, че буквите са средство за достигане на съответствие с висшия порядък

и до онова изначално тъждество на мисъл, форма и звук, чрез което може да се стигне до желаното творение на действителността. Тази висша поетика, с която се твори живот, се състои в това да можеш да виждаш с думи и с техните образи. Както са правили Кришна, Буда, Христос, пророците, светците, жреците.

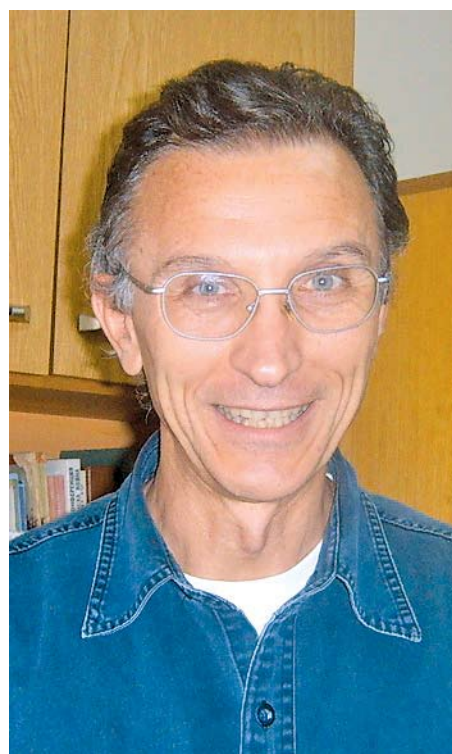
Г-н Танев, със своя екип вече четете времето не по Евсевий, а по метода на археометрията. Как става това?

- Това става на базата на писмото и на книгата на Марк Варон и Евсевий Кесарийски (265-340г. от н.е.) „Хронография“. На базата на еврейската азбука можахме да направим една генезисна хронология на историята. Всяка буква си има цветове, вибрационен, вербален, камертонен еквивалент. Има си свое време. Тръгнахме от това време на всяка една буква и въз основа на генезисния закон, който е 22:7 (22-те вибрационни нива към 7-те енергийни състояния на сътворението и еволюцията), което дава числото Пи (3,14), можахме да видим как е станало създанието.

Основният генезисен закон е двойният синусов ритъм -

слиза надолу и после се качва нагоре. Започва се от света на Славата, после идва времето да се появи някоя раса, подраса, народ. В началото мъдростта е в Три-

Атомният физик
Ангел Манев

Инж.
Таньо
Танев

единния бог, който ражда идеята в себе си, след което започва творчеството чрез Слово, сваля го в Астрала и Сътворението започва да тече в три нива (по 260-, 345- и 376,5- годишен цикъл) И за да се съгласува еврейския лунен календар със слънчевия, се прави един скок във времето с около 274 г.

В книгата на сътворението „Сефер Йецера“ се казва, че Творецът на-

прави еврейските букви като корито, постави ги като стена (крепостна), нареди ги като за бой, оформени като фаланга. Когато Авраам ги вижда, изследва, начертава и изсича буквите, творението веднага започва да му се удава.

Така на базата на времената на буквите от еврита, която е археометрирана азбука, свещена по отношение на подредбата си, макар че

е лунна, но съгласува на със слънчевата, се проследяват човешките възходи и падения през различните епохи. При слънчевите азбуки, като нашата, се знае кой говори, а при лунните - не. Така на базите на нашите букви също проследихме нашето генезисно време.

Много се знае вече за водата, като за един от инструментите на сътворение. Какво

точно означава текстът от Библията „И Духът Божи се носеше над водата.“?

- Това означава, че светът на Славата, Творческият Дух, който преди да започне да твори, се изявява отгоре и се носи над това, което отразява като свое творение. Раждащата вода е огледалото на отражението на Сътворението, Светлината на Славата. А веднъж вече отразено, то е родено, тя го е родила. Така, както когато ние се оглеждаме в огледалото вече като реален, а не само като виртуален образ. Но тук става дума за водата като елемент, а не като среда. И Земята, когато произвежда живите души, съгласно Библията, е един вид вода. В нея се отразява идеята за Бога, именно тя ражда идеята за живот. Водата е онази енерго-информационна среда, която е по-материална. А светлината, макар да има някаква много малка маса, има много повече енергиен импулс, отколкото енергийно-веществен. Така че енергията, умножена по масата, почти няма да има маса и

сътворението не би било възможно без участието на водата

Защото именно в нейната среда е възможно да се отрази по-забавено чистата енергия.

На тази база как се тълкуват думите мама, Майя, Умайя?

- Всички те са свързани и съдържат в себе си сричката „ма“, която също като „атъл“ означава вода на раждането, откъдето идва и мама, което означава нещо, което ражда. Жената, която ражда, е наречена с две „ма“, защото е и жена, и вода, така става два пъти „ма“. Така е останало още от най-древните езици от Адамово време, още от свещения тайнопис на свещения предпотопен праезик от времето на създаването на човечеството - „дева-

НА НАШАТА АЗБУКА

нагари-ватан”.

Това запазено ли е днес и в други езици?

- В турския език е останало също нещо много древно. Мама на турски е „ана”, а Ана-ватан е Отечество, Майка-Родина, майка на началото, там където всичко е родено. При турците е запазено и нещо друго много важно – баш-каан за тях президент, а баш-бакан е министър-председател - от „ба”(баща) и кан (хан). Тези много древни отпратки водят към нашия език. Така че няма турцизми, а българизми.

Какво послание е закодирано в първия знак на нашата азбука – Аз-а?

- Аз-ът е времето, в което идват българите. Първо Творецът ражда за това своята идея и после я сваля надолу по модула, дава социално-материален образ на идеята си. Така някъде долу в народите, където живеят черни хора, се появява човек с бели длани. Минава време и се ражда бял човек. После Създателят го параметризира, отделя го от себе си, праща го някъде, прави му конструктивния чертеж, реалния образ, и едва в шестия ден той придобива материален облик. Така че Аз-ът е времето, в което се ражда идеята за творчеството, в което Бог отделя идеята от Неговата Аз-Единица. И когато вече тази идея се сваля, уплътнява се в по-долните нива, идват и слънчевите азбуки. А в най-ниското й ниво (последната буква) идват минералите и започва обратният процес, връщане обратно, тъй като енергията за изявата на сътворението вече е завършила своя път. С нейното привършване започва разграждането и връщането обратно

А енергията на вече сътвореното запазва ли се? Нашата свещена глаголица продължава ли да ни въздейства?

- Всички наши букви са и числа, които са определен период от земно време, през което трябва да стане нещо определено. Но ако си объркал числата, ако не си заучил правилно буквите, както се полага за една свещена азбука, объркваш всичко. Тъй като

азбуката е основната резонансно-програмна матрица,

както я заучиш, така и ще развиваш себе си и нещата около теб. Ние носим своята свещена азбука в себе си като генезис, от 7-годишни я учим. Но как? Ако я научим в предзададения синхрон, нашите основни пиксели, с които ще отразяваме света по-нататък, ще са подредени по правилния начин. Образно казано – когато търсим Оня, той е там, и когато Той ни търси, ние сме тук. Но ако объркаме подредбата на пикселите си чрез грешно заучаване на азбуката, ние няма да можем да разбираме правилно времето на нашите букви, защото

буквата е откровението за историята

за генезиса, за културата на една раса, подраза, народ.

Но такава объркване, все пак, стана и до какво ни доведе?

- Да, стана и резултатът е виден навсякъде. Основните причини за днешната ни криза, която води и всички останали последствия, се коренят в това объркване. То тръгва от времето, когато България пада под гръцко робство и свещената българска глаголица, която е свещеното ни храмово писмо, се сменя. А

езикът ни става свещен, когато може да се напише със свещената азбука и думите стават свещени, когато отговарят на свещения език

Но по определени причини гърците не са допуснали българите да имат свещен език и започват транскрипцията на българската азбука. Стават размествания на букви, а отделиш ли буквата от нейното

число, тя става черти и резки. Взима се, например, „Веди”-то и се слага на мястото на „Вита” - значи буква с число на 5-то или 6-то място се слага на 3-то място и става манджа с грозде. Тя е на 3-то място, пък ти й слагаш цифра 2. Така вътрешният космически чип на човека не реагира към нея, става празен, няма го. Освен това, когато гърците правят азбуката, нямат цифра 6, а тя е числото на пълнотата, на Господа, на Силата и Славата. И оттам нататък всяка една буква започва да се прережда.

Това може ли да се промени, да се поправи?

- Това, което група българи направихме за доста дълго време, след като изследвахме и проверихме нашата азбука, е да сме сигурни, че азбуката ни наистина е свещена, заедно със свещения ни български език. Така че вече не е необходимо да се прави нищо друго. Ние пак ще си пишем с кирилица, защото тя е звуковият еквивалент на храмовото ни писмо. Пък и с говорещи йероглифи не може да се пише тривиално писмо. Т.е., изгоненият от Рая Адам трябва да пише със звуците, пък Господ ще му приказва с йероглифите. Остава ни само да заучаваме правилно азбуката си. Това ще рече, че когато дете-

то заучава буквата „А”, да знае, че в него резонира „Аз”. Когато заучава „Б”, да знае, че в него резонира „Бог”. Така ще научава първо глаголицата.

Как и кой ще го научи на това?

- Това трябва да стане в училището и то никак не е трудно. Но не като се обърква реда на буквите, а нещата да си дойдат на място от само себе си.

Трябва да ни стане ясно, че

за да ни има във времето, трябва да следваме своя генезис.

И щом са ни взели времето, следва да си го върнем обратно, да си влезем във времето. И ако това стане, нашите бъдещи деца, внуци и правнуци, които заучават правилно азбуката ни, ще имат правилно устроена вътрешно програмна матрица, която ще резонира правилно на всичко. Т.е. те

ще познават не чрез учение, а чрез вътрешно съзнание.

А това не се учи, то се изгражда като ми-

роглед. Като заучаваме добре основните вибрационни и вербални еквиваленти – буквите, повече от нищо друго няма да се нуждаем. И ако това стане до 10-15 години,

ще се случат истински чудеса за българите

Малките деца ще станат изведнъж много умни. Вече се забелязват първите индикации на този процес. Това означава, че идва времето на осъзнаването на силата на нашата азбука.

Това ли е имал предвид Левски, като е казал, че трябва да бъдем във времето си?

- Той изобщо не е бил случаен човек, усещал е интуитивно тази принадлежност към времето, затова я е изисквал от другите и сам е тръгнал да я постига, да дава пример за това. Мислил е с много години напред.

Св. Константин-Кирил Философ също е имал такъв усет.

- Нещо повече, той е самият белег на времето, което трябва да се прояви. Както Св. Улфила е бил за мизийците, за гетите (не готите), като създава за тях азбуката, след което пък Св. Йороним Блажени я пренася

към хърватите, които са по-добре от нас, защото си учат азбуката така, както я пишат.

Св. Константин е получил великопосвещението си, според една от версиите, в Египет, а според друга, в Индия. Най-старият мистериен център за посвещение на духовници е в Каши, сегашния град Варнаси в Индия. В нея са получили посвещение Св.Константин, Горазд, Наум и Ангеларий – четиримата от Седмочислениците. Другите трима - Сава, Методий и Климент Охридски, са посветени в мистериалната школа на Мелхиседек, свещеникът, който посреща Аврам, след като е говорил с Господа и е станал Аврам. Всички, тръгнали по този път, в един момент се научават да разпознават по различни външни и вътрешни белези съществото, което стои насреща им. И когато Константин казва: „Аз съм син на Енох, внук на Адама”, той заявява точно това разпознаване. И тези, които знаят, че става дума за етикет, за парола, разбират къде и от кой е получил посвещение. А името му Кирил означава „Знаещия”, „Познаващия”, „Пътя на Глагола в материята”, тъй като „ри” означава слизането на Духа в материята, а „ил” е бог Шила и означава Исус, Сина Божий, Глагола.

Какво е основното послание на 10-те наши глаголически букви, разчетено от вашия екип по вашия метод?

- То гласи така:

Помни Триединния бог! Бог Мъдрий със Слово сътвори всичко. Той всемоушен изяви Себе си чрез Себе си. Създаде Земята и минералите, животните и царството им. Стана основание (твърдина) за раждането на Човека. Негови са Силата, Славата и Царството небесно!

Интервюто взе:
Лиана ФЕРОЛИ

„Светът е пълен с неверни мисли и безсмислени суеверия, и никой човек, обладан от тях, не може да напредне. Затова ти не трябва да поддържаш, че известна мисъл е истинна, само защото мнозина я смятат за истинна, нито защото е минавала за такава през вековете, нито защото е била написана

в някоя от книгите, които хората смятат за свещени; ти трябва да се обърнеш към своя собствен разум и сам да прецениш дали тя е разумна.”
ДЖИДУ КРИШНАМУРТИ

20 ГОДИНИ ОТ МАЙСКИТЕ СЪБИТИЯ – ПОЕЗИЯТА КАТО ПРОТЕСТ

Под ръка с мойта самота след горчивото ехо вървя

Лиана ФЕРОЛИ

Селяхатин Йозгюр не се е родил поет, но нелекият му живот го е направил такъв. Лицето му – кротко и смирено, говори заедно с него, че се е отказал от вярата в смислеността и целесъобразността на живота и света. Засега съмнението е неговият начин за защита и равновесие. Съмнява се и във възможността за еволюция и съвършенство. Сега, когато е на 75 години, много му се иска някой да може да го убеди в противното, но и това ще стане един ден, когато случаят го озари с неочаквано откритие.

Като всеки особено чувствителен, пронизателен и любознателен човек, и той се замисля често за хаоса, абсурда и бездушието в днешния свят. Затова нерядко в поезията му се прокрадват образи на същества, уловени в паяжина, но и търсещи освобождение от наложените модели на живеене и мислене. А дълго събираният му опит след много поредни разочарования неминуемо го довежда до въпроса:

“Това ли е животът?”,

едноименно заглавие от втория цикъл на поетичната му книга “Първа и последна спирка”, излязла неотдавна в Анкара, където живее вече 15 години, и от която имаше добрината да ми преведе няколко строфи. Но и те бяха достатъчни да разкрият дълбоко ранимата му душа.

На чаша чай с тези стихове, светещи в тъжните му очи, аз разбрах много повече за болката на прокудения човек, останал без устоите и опорите на дълбоката личностна същност, отколкото от всичко прочетено и разказано ми досега за трагедията на един живот,

ограбен от най-светите човешки белези – име, език и вяра.

Затова и замисленото с него интервю не се състоя, защото сухите въпроси и статистики не могат да предадат движенията на душата, които прозираха в поезията му. А тя повежда читателя през първата спирка от живота на Селяхатин Йозгюр – неговото село Йонково, Разградско. Прашно, бедно и кално. Там, в семейство с 8 деца, се ражда и той на 6 май 1932 г., за да изпита тежобите на едно ратайче и овчарче. Само учението успява да разсее тази тъжна картина. Първо учи в Разград, после висш Педагогически институт в Баку (Азърбејджан), специалност турски език и литература. Разведряване идва и с учителстването му в Педагогическото училище в Разград и в Полувисшия институт за прогимназиални учители в Хасково, за да прерасне в познаването и на любовта в лицето на кърджалийско момиче. Последвал съпругата си в Кърджали, работи като инспектор, заместник-директор и директор в системата на образованието и близо 4 години в Радио София като завеждащ литературния отдел в предаването за турското население и едновременно като преподавател в Софийския университет, в катедра “Турски език и литература”. Но тъй като бързо му омръзва на едно място, стига и до инструктор в ОК на ОФ и ОК на БКП, откъдето е изключен заради религиозно погребение в семейството му. Така отново познава болките на един формално наложен свят на ограничения и трудно си намира работа за кратко като възпитател в с. Звезделина, в с. Костино и в пансиона на Спортното училище в Кърджали.

Но същинските изпитания идват през 1989 г., времето на прокуждането. В Турция преминава през курсове, изпити, чужди квартири и заплата от 1 млн. лири (1 лев). Учителства едва една година в анкарска гимназия, след което за пръв път му провървява малко. Когато е на 57 години, случайно попада на обява за работа в турска строителна фирма в гр. Киров, Калужска

област. Работи в СССР две години в нея като преводач, а после и в Главното ѝ управление в Анкара. За тези 4-5 години припечелва повече, отколкото за всичките си 30 години в България.

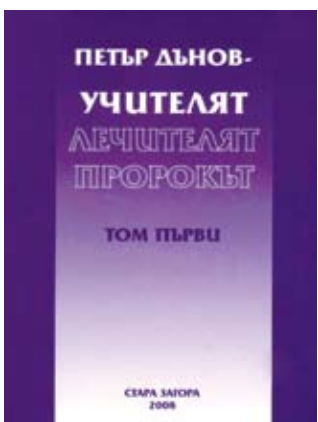
Сега не му липсва нищо, което днес подхранва самочувствието на съвременния човек – осигурени деца, апартаменти, коли, но продължава да се пита: “Това ли е животът?”, и кои са нашите истински пристани на мечтите и сигурността ни.

В спалнята му в Анкара го гледат от стените два портрета – на Кемал Ататюрк и на Назъм Хикмет, и те са неговите последни спирки, които му припомнят, че има и свят на поезия, на мечти, на свобода, справедливост и държавност, колкото и трудно постижимо да е това. Навярно тази надежда у него е запалил знаменитият турски поет и писател Назъм Хикмет, когато идва на посещение в училището в Разград, където Селяхатин е учител по литература. При спомена за тази среща, Йозгюр се разплаква. „Не можеше да не се стълписах пред тези топли, проникновени сини очи,” си спомня той. „Момиченцето, което първо го посрещна с цветя, си забрави думите, но поетът го поощри и с голямо задоволство чу искреното детско: „Добре дошъл, чичко Хикмет!” Най-много харесал и детския въпрос: “Имаш ли си деца, чичо Хикмет?”, на който реагира: “Е, жива и здрава, детето ми, това е истински човешки въпрос.”

При тази среща Селяхатин още не знаел, че ще пропие поезия, но бил така развълнуван и импровизирал толкова искрено и топло поздравление, че разплакал госта от умиление. Затова и сега, 51 г. след тази среща, още си пази снимката с Назъм Хикмет и мислено разговаря с него чрез стихове. Затова ласкавите, но възискателни сини очи го следят от портрета на стената в спалнята му и го приканват: “Не бездействай, пиши, композирай, бъди полезен!” А той му отговаря в стихове, че животът не е лесно нещо, че е много трудно да се живее с ограбени мечти, без любовта на майката, на любимата, на Господа, на хората. И когато ехото от горчивите дни е още живо и самотата го води под ръка, не е ли достатъчно само да четеш и разпространяваш неговото творчество?

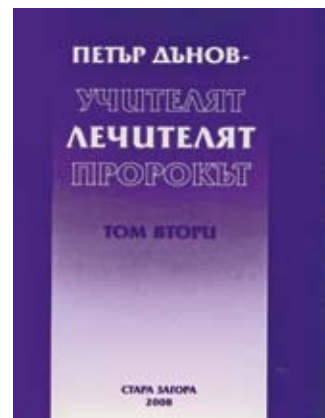
Така под зорките очи на Назъм Хикмет и Кемал Ататюрк от портретите на стената, за поета Селяхатин Йозгюр продължава тревожното търсене на истинските стойности в живота. Дано в бъдещата си книга открие повечето от тях.

КНИГИ ОТ ВЕЧНАТА БИБЛИОТЕКА

“... Всички трябва да се стремим към Слънцето като главен фактор в живота ви. То ще ви помогне да изправите всички ваши погрешки. Ритмусът на Слънцето или сутринните слънчеви лъчи са най-благоприятни върху човека. Правете сами наблюдения върху тия изказани мисли, за да се усили вашата вяра. Това са факти, но доказано един факт не се провери, той не може да действа върху вас...”

“... Когато говореше за Бога, беше вдъхновен, радост бликаше от него, живяваше се. Създаваше се една вълна, която обхващаше всички, които слушаха и разбираха. Рядко можеше да остане равнодушен човек, когато Учителят говореше вдъхновено. То се предаваше и на слушателите. Повечето от тях излизаха вдъхновени, с просветнали лица и очи, с радостни сърца, готови да проявят милост и снизхождение...”

“... България сега е в златния век на своята история. Тя е още в началото на златния си век. Не е достигнала до кулминационната точка. България сега кредитира всички европейски народи и в бъдеще те ще ѝ се отплащат, в бъдещи епохи ще я кредитират. Понеже България е в златния си век, ще бъде пазена и закриляна от Провидението. Никой няма да стори зло на тая страна, която кредитира цяла Европа...”

ДИВО ЛАЛЕ на Момчил Петров

“ДИВО ЛАЛЕ” НА ГРОБА НА МОМЧИЛ

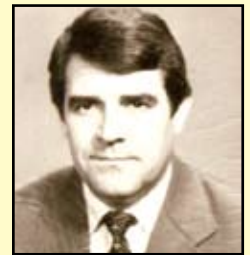
Лиана ФЕРОЛИ

Излезе от печат “Диво лале” – една от многото неиздадени книги, които кърджалийският писател, родоповедец и журналист Момчил Петров остави след себе си като завет за роднините, близките, приятелите. И те, вярвам, ще направят всичко възможно този завет да стигне до повече хора. Родопската романтика и нежност, южняшката тъга от последната му издадена приживе книга “Последния дар” в “Диво лале” е още по-реелефна, изчистена, дишаща.

Тази тъга е скътана в нежните точици в чашките на дивите лалета, които виреят само в Родоп, за да бъдат опазени от груби погледи. Не случайно в Крумовградско ги наричат “кальмички” (сърчица). Но преди да се приютят в това най-сигурно място, чувствата на родопчани по застрашената вяра и майчина стряха са битували в наранените им сърца. Макар че за това са винили

Родината, а не хората, отнесли сенечовешки. Но попадайки извън Родина, тъгата става многократно по-голяма. Трудно се събира разпиляната по света тъга, казва Момчил в “Диво лале”. Пък и от

разстояние, в миговете на отчаяние проглеждаш за объркаността и болната реалност, създадени изкуствено поради нечии интереси. Проглеждаш, че доброто не е във външните символи на разпознаване, като кърпите за глава и шалварите, а в сърцата. Започваш да виниш и себе си за заблудите, за това, че си позволил да те манипулират. Разбираш, че няма идея, която да стои над човешкия живот. Че Родина е най-голямата от всичките идеи, но тя е земята и небето над нея, дъхавите цветя и техните корени, от които родопчанинът не може да се откъсне. „Ние сме диви лалета, не виреем никъде другаде”, казва Емин, героят на Момчил. А стръковете на носталгията

в душата на напуснала Родина си Халил, другия герой

в книгата, никнат в душата му по-бързо и от дивата ръж на хълма над родното му село.

“Големи грехове имам към Родината, казва Емин. Цял живот против нея работих. Тя е немала никаква вина... Пък и Турция не ни е раждала, та да ни е родина. Майката и родината са тези, които ни раждат. Само в чужда земя човек разбира какво е Родина. Тя е по-важна и от майката. Ние всички дължим на Родината, а я мразим. Грях е това. Ако Аллах даде да се върнем в Родината, чешма ще построи...”

Навярно затова вече Балканът се преражда, озвучен от сладкопойните чучури на хилядите чешми.

25.04.2009

Можем само да благодарим на издателите и съставителите на тритомника със спомени за мировия учител Петър Дънов (Беинса Дуно).

Минават години, десетилетия, но разсъжденията и пророчествата на Учителя не остаряват, а стават все повече актуални.

Всички читатели и наши съмишленици имат шанс да си закупят на минимални цени тритомника. Цената на една книга е **8 лева**.

За поръчки тел. **02/962 16 85; 02/9621686** и на e-mail: **rodimenie@abv.bg**

„Защото националните символи залягат дълбоко в съзнанието на всеки, а от там на подсъзнателно ниво се извършват редица процеси, като породената от това мисловна енергия образува един общ поток с неумоверна мощ. Такива

мисловни потоци могат да бъдат насочвани за предизвикване на резонансни психо-физични явления, засягащи не само нашата планета и човечеството, но даващи отражение и върху цялата Вселена.“
Инж. РАДИ ПАНАЙОТОВ

СЕРИЯ ОТ СЛУЧАЙНОСТИ И ТИПОЛОГИЧНИ ПРИЛИКИ, ИНТЕРФЕРЕНТНИ ВЛИЯНИЯ ИЛИ НЕИЗСЛЕДВАН ДОСЕГА ФЕНОМЕН НА ПАРАЛЕЛИЗЪМ? (Данни от предварителните изследвания)

Лао Дзъ

глеждани като „честоти“ и кои като „фази“? Като подобни и еднакви „честоти“ изглеждат приличащите си един на друг опити в създаването и/или усъвършенстването на писмените системи от страна на толкова много народи и култури по света, в един и същ период, който би могъл да се асоциира и като „фаза“ от тяхното цивилизационно развитие. Интерференцията е позната и в лингвистиката като вид препокриване и влияние на един език

Заратустра

експанзията и реформиранието на писменостите в християнските, юдейската, персийската, индийските култури, от друга (тогава между цивилизациите на двете полукълба едва ли има, поне доколкото ни позволяват да кажем сегашните научни изследвания, контакти от познат тип), ние не можем да не си зададем въпроса: Това случайни съвпадения ли са и типологични прилики, или паралелизъм, произлизащ от еднакъв стадий на човешкото развитие? Или някакъв още неизследван и неразгадан феномен на съответствията? Въпросът, разбира се, е открит на този етап на изследванията и отговорът му изисква допълнителни, сериозни компаративистични интердисциплинарни проучвания. В конкретния случай това би означавало да се изследва до каква степен

и книжовни култури в Късната античност илюстрира своеобразната реакция на тези народи при допира им с гръцката и латинската грамотност и култура, с християнската религия в търсене на собствена нова идентичност, публична изява и задоволяване на новите им интелектуални нужди им към гръко-римо-християнската цивилизация. Тези нови азбуки в повечето случаи всъщност са калки, производни на гръцката.

В повечето случаи в новите азбуки биват интегрирани писмени знаци и символи от по-старите писмени системи на съответните народи. Вулфила включва някои (леко модифицирани) готски руни, коптите - знаци от древноегипетската азбука, Туптите в Индия - части от старата азбука Брахми, т.е. традиционното се интегрира в новото, за да преживее и да продължи да съществува в нова форма. Феномен, познат ни и от други периоди в медийното и

Иеремия

Големите христологични спорове в християнството в това време, както и окончателният подбор и записването на обявените за канонични библейски текстове също имат тълкувателно основание. Така тълкуването, разширението (или обрратно, стесняването при християнството) и редактирането на официалните свещени текстове са една от причините за реформирането или създаването на писмености. Имаме основание поради географската близост и смесения етнически състав на редица рели-

СВЕТОВНАТА РЕВОЛЮЦИЯ В ПИСМЕНОСТТА ПРЕЗ IV В. СЛ.ХР.

Акад. д-р Росен МИЛЕВ

ПЪТИЩА И ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА ОБЯСНЕНИЕТО НА ФЕНОМЕНА. СМЯНА НА ПАРАДИГМАТА В МЕДИЙНАТА ИСТОРИЯ

(Продължение от брой 23)

Определени феноменални съвпадения във времето срещаме и в по-ранната история на религиите - повечето създатели на големи религиозно-философски системи в Азия - Лао Дзъ, Конфуций, Буда и Заратустра (Зороастър) живеят и творят в VI в. пр. Хр. Това е и времето на повечето големи пророци на юдаизма - Иеремия, Иезекиил, Даниил, на неговото етно-религиозно обновление във връзка с вавилонското пленничество на еврейския народ.

Но географският и цивилизационен обхват на „световната революция“ в писмеността около 1000 години по-късно, през IV

Конфуций

век, са още по-обширни. Нека се спрем на възможността тя да бъде обяснена поне отчасти като верижна реакция от културни взаимодействия, интерференции. Феноменът на интерференцията е описан във физиката като взаимно засилване на вибрациите и ефектите на всякакъв вид вълни при тяхната среща и преплитане, ако те имат същата или подобна честота. Засилването е максимално, ако и фазата на вълните съвпада. Според законите на физиката интерференция може да се наблюдава при всички процеси, които имат вълнов характер. Ако предположим, че „световната революция“ в писмеността има и вълнов характер (поне така изглежда на пръв поглед), кои нейни характеристики биха могли да бъдат раз-

върху говорещия или групи от говорещи друг език в контактни ситуации. Като имаме предвид също и априорната взаимосвързаност между език и писменост, а и съществуването на културни интерференции, описани многократно от културологията, не трябва да имаме задръжки да формулираме интерференция и по отношение на развитието на писмените системи през IV в. Това е епоха на интензивно интеркултурно общуване, реализирано например посредством религиозно преподаване, религиозен синкретизъм и други културни контакти в Римската империя или чрез сблъсък, конкуренции, конфликти, чрез търговски, религиозен и друг културен обмен между империите и цивилизациите. Но и при обяснението на явлението „световна революция“ в писмеността като поредица от културни интерференции, определени факти остават „извън рамката“: ако сравним например развитието на майте в Централна Америка, от една страна, с

Буда

„световната революция“ в писмеността е въпрос на интерферентни влияния и взаимодействия и до каква - на типологични прилики или на някакъв друг, необхванат досега феномен на паралелно развитие. От друга страна, не по-малко продуктивно от гледна точка на достигането до научното познание за феномена е да се търсят „малките“, „обикновени“ обяснения за толкова многочислените проявления на този глобален процес: Създаването на нови азбуки и писмени системи, както подчертава френската изследователка Франсоаз Брикел-Шатоне, е свързано с „утвърждаване на идентичности“. Поредицата от новосъздадени християнски азбуки

културно развитие на човечеството.

В немалка степен писмовните активности и нововъведения в редица религии и култури са свързани със записването в тази епоха на обширните тълкувания към основните свещени книги - Талмудът например тълкува традиционните писания на юдаизма; „Зенд-Авестата“ - на персийския зороастризм, която е записана и с нова азбука, всъщност е разширено, тълкувано и редактирано издание на традиционната Авеста („зенд“ означава именно тълкуване); до голяма степен тълкувателна е и „Дхарма Шастра“ за хиндуистката религия, записана също през IV в.

Богът на майте Кетцалкоатл

гиозни ареали (например Близкият Изток), както и изобщо поради понякога фрагментарното, понякога по-обширно припокриване на немалка част от тези ареали да предпологаме различен вид интерферентни влияния, заимстване на модели и практики. От друга страна, немаловажна е и ролята на определени етноси и/или религиозни общности като медиатори между различните религии и техните писмености, например на някои азиатски степни народи като хуни и българи, които създават мостове между будизма и християнството (по днешните български земи има открити немалко статуетки на Буда). Интеркултурни посредници дори между отдалечени култури и цивилизации от Далечния изток до Европа са и някои етнорелигиозни малцинства в империите, като манихеите, а по-късно и несторианите. В Средиземноморието най-изявените религиозни и културни медиатори по традиция са били първоначално финикийците, а в разглежданата епоха това са евреите, гърците и римляните.

„Точно като „брагати хора“, „знаещи“, „просветени“ („ведяхари“) били известни древните българи сред старите азиатски народи.“
„Древните българи, Шумер и Вавилон“

Владимир Цонев

„Българският език е най-точният език, на който могат да се предават окултните закони и Словото на Бога, защото българският народ е най-древният народ на земята.“

Петър Дънов

Акад. АЛЕКСАНДЪР ТЕОДОРОВ-БАЛАН

Мисли и факти по случай 150 г. от рождението и 50 г. от кончината му

Николай КАФТАНДЖИЕВ

БАЛАН В МОИТЕ ЮНОШЕСКИ И МЛАДЕЖКИ СПОМЕНИ

Бяхме още ученици с моя по-голям брат (сега съм на 80 г.), когато ни попадна стихотворението на Христо Смирненски „Баланиади“. Големият поет се шегуваше с изкованите от великия езиковед нови български думи. Спомням си, че в стихотворението се описваха „устодоперници“ в „Борисов дървосад“ и че самият поет „в унесница благата стих върти а ла Балан“. После за тези негови „баланиади“ чух спомени от самия него на два пъти. Вече бях млад специалист след завършеното си висше образование, когато на два пъти Балан беше тържествено честван, допускам, по случай неговата 90-, а вероятно и 95-годишнина. Едно от тези тържества на българската култура беше в Народния театър „Иван Вазов“. Той и в двата случая разказа как „изковал“ думата „творба“ за творчеството на Иван Вазов. И като я изковал и употребил, негов познат го срещнал на улицата и му рекъл: „А бе, Балане, Балане, как можа да използваш думата „творба“ за делото на народния ни поет, като тя се римува с „торба“. Балан не му останал длъжен и му казал на свой ред, че „и „сръдня“ се римува с „пръдня“, но не мирише“. Сега вече знам, че сред неговите „баланиади“ са думи като „възглед, гледище, дейност, заплаха, излет, обхващам, поява, предимство, украса, усет“ и т. н.

Университетското ми образование, а после и ди-

ренията ми са ме срещали с делото на Балан, макар никога пряко. Такава е и настоящата ми среща с него. Важното е, че установих – тази година се навършват 150 г. от рождението му – роден е на 15 октомври 1859 г. и си е отишъл от този свят преди 50 години, на 12 февруари 1959 г., само месеци преди столетието си.

Пита се, дали за тези важни годишнини се знае достатъчно в широката ни общественост и дали те ще бъдат отразени по достойнство в нашите медии, и затова си позволявам да ги припомня с тези редове, естествено на лаик.

ДОБРЕ ПОЗНАТИЯТ УЧЕН-РОДОЛЮБЕЦ

Името му е познато на всеки образован българин. Познат е с основание като най-видния наш учен в българското езикознание. Не случайно литератураторът Стефан Попвасилев започва книгата си „Радетели за език и култура“ (1968) с очерка си за него. Да си припомним началото му:

„Заговори ли се за правописен въпрос и за чист български език у нас, името на академик Балан веднага изпъква – име на дългогодишен и упорит борец за опрастен фонетичен български правопис и за чиста устроена родна реч.“

Неговият принос в историята на българската литература и то като първопроходец също е значителен. В тази насока се посочва, че проучването му „Българска литература“, отпечатано през 1896 г.,

„представлява първото научно обобщение на българското литературно развитие от времето на Кирил и Методий до края на XIX в.“ Първопроходец е той и в библиографията ни с труда си „Български книгопис за сто години. 1808 – 1905.“, излязъл през 1909 г. Той е и един от първопроходците на българската наука, член на БАН от 1884 г. и пръв ректор на Софийския университет – 1889 г.

Цялата научна дейност на акад. Балан е свързана с неговото родолюбие и в това отношение той се родее с Левски, Ботев, Раковски.

МАЛКО ПОЗНАТИЯТ И МОЖЕ БИ НЕПОЗНАТ АЛЕКСАНДЪР-ТЕОДОРОВ БАЛАН

Когато разговарям даже с млади хора, съм установил, че Алеко Константинов – Щастливецът е познат не само като писател-сатирик, но и като радетел на туризма у нас. Балан несъмнено има не по-малки заслуги от него за утвърждаването на туризма ни. Цял живот е бил турист, като е бил председател на Българското туристическо дружество от 1901 до 1921 г., бил е известно време и редактор на сп. „Български турист“. От всички прегледани от мен енциклопедични справочници единствено в „Енциклопедия България“ открях няколко реда за този му принос. Сред големите публикации, посветени на живота и делото му, тази му дейност или не се посочва, или се споменава с по няколко реда.

Познат е на широката общественост като един от най-видните български масони, редом със Захарий Стоянов и академик Асен Златаров. Този факт не е отразен в енциклопедията на братя Данчови преди 9 септември, нито в двете енциклопедии на БАН след 10 ноември 1989 г. Намерих сравнително кратки сведения за него като масон в специализирани издания с голяма духовна насоченост.

Не е по-розово положението и със знанието ни за Балан като най-проникновен и задълбочен проучвател на друг велик българин, уви, още в сянка – инж. Никола Димков – „българският Уилсон“ по точното Баланово определение.

Тази година се изпълват и 150 г. от рождението на инж. Никола Димков – роден е на Никулден 1859 г. в с. Горно Броди, Серско. Неговият проект за Общество на народите е не по-малко значим от 14-те точки на американския президент Уилсън. За него и проекта му писах подробно във в. „Родово имение“, бр. 29 от м.г.

Идеята на в. „Родово имение“ и ИК „Новата цивилизация“ е

цялостното дело на тези двама велики българи да бъде представено пред широката българска общественост

Казано с други думи, страниците на в. „Родово имение“ са широко отворени за тези, които желаят да пишат за тях или да задават въпроси, свързани с техния живот и дело.

София, 26 февруари 2009 г.

ПОКЛОН ПРЕД ТЕБ, Николай Кафтанджиев!

Ти беше невероятен, широко скроен и благодатен човек. Благодаря на съдбата, че ни срещна. Възхищавах се на твоя безценно възвишен дух. Не си сред нас, но остави уроците си по търпение и мъдрост на всички ни. Удоволствие от живите картини на твоите материали в любимия вестник „Родово имение“ изпълваше цялото ни същество. Ще помним твоя пример за неизчерпаема любознателност, любов и обич към всички.

ПРОСТИ НИ!

Антоанета Ропева,
Кюстендил

До редакцията на в. „Родово имение“ До г-н Атанас Панчев

Скъпи приятели,

С огромна болка научих за смъртта на вашия сътрудник и мой близък приятел от няколко години г-н Николай Кафтанджиев. И след като ми трябваше доста време да изляза от шока и да се съвзема, отказвайки да приема факта, че Николай вече го няма, реших да напиша тези няколко реда за него, за човека, който ми помогна да навлеза в лабиринтите на миналото, укриващо тайната за Богомилите.

Две седмици преди да почине, Николай Кафтанджиев присъства на премиерата на моята стихосбирка „Преродени души“. Каза ми, че в нея „преоткрил и нещо за себе си“ и ми поднесе силно ухаещ букет от люляци. Дълго умувах върху думите му и щях да му се обадя след пристигането си

в София, за да споделя само с него някои неща, които явно той ми беше помогнал да осъзная.

С Николай имахме и много общи теми, които еднакво силно ни вълнуваха. Искахме да разкрием почерка на късното богомилство в Западните покрайнини. Аз му показвах снимки на оброчните камъни, разказвах му за старите майстори строители от старопланинското село Славина. Той ме насърчаваше да работя по темата и да не спирам. Винаги ми казваше „Обади ми се, когато бъдеш готова“. Веднъж споделих с него, че без подкрепата му трудно бих се справила, защото загадките около нас са много трудни за решаване. „Това са мисии за силните духом хора“, каза ми веднъж Николай.

И тъкмо когато

трябваше да реализираме от доста време обсъжданата с „Родово имение“ и г-н Атанас Панчев идея да заминем в Босна, където на място да се запознаем с посланията на богомилските „стечки“, смъртта на Николай ми отказа, поне на този етап, от намерението ни да потеглим към тази изстрадала страна, в която неслучайно българите богомили бяха приютени, за да превърнат учението си в двувековна официална религия.

Сигурна съм, че след време мисията ни ще бъде реализирана и това ще бъде благодарение на силния дух на Николай, който, както беше опрделен от председателя на Националния граждански инициативен комитет „Петър Димков“ Христо Карагъзов, е „духът на енергията и любов-

та“.

Почивай в мир, скъпи приятелю и когато трябва, дай ни знак, че не си ни забравил и че пътят, по който вървим, макар и пълен с капани и лабиринти, ще ни доведе до нашата цел. А целта е истината и любовта, за която и ти до последно се бореше!

Същевременно искам да предам на в. „Родово имение“ дълбоките съболезнования на голям брой българи от Западните покрайнини, които познаваха Николай и които продължават да четат и препечатват неговата книга за лечителя Петър Димков, както и съболезнованията на голям брой наши общи приятели от София, които със закъснение и болка научиха за неговата кончина.

Зденка
ТОДОРОВА
29 май 2009 г.,

“Природата си служи със символи и знаци. Няма престъпление или добро, което човек да е направил и за което природата да не е турила отпечатък върху неговото тяло. Тя отбелязва всички престъпления и всички

добродетели.”
„Българин, в космичния смисъл на думата, е човекът на Духа”

Петър Дънов

Петър Дънов

ПО СЛЕДИТЕ НА ЗНАК ТАНГРА

Докосване до същността на българите

(Резюме)

Васил ТОМОВ

В книгата са представени някои резултати от продължаващото повече от 25 години изследване на проблемите „Същност на човека”, „Същност на българите”. Обхваната е общата част от ползвани знаци на българите, които като обективен критерий за истинност позволяват да се докоснем до същността на българите – йерархично организирана многомерна, холограмна система.

Чрез представените илюстрации със знаци на българите се онагледява българско присъствие през последните 39 000 години. Многократно им прилагане през палеолита и неолита

показва съществуването на единна българска култура поне на територията на Евразия. Наличието на троични знаци в топологията (конфигурацията) на атома, във веществото вода и др. дават основание да се допусне, че някои разновидности на знак „Тангра” са ползвани като модел при Създаването.

Ползваните знаци на българите спомагат за уточняване на въпроси: като кои са знаците на българите; защо са български; какви са особеностите им в сравнение с всички останали; какъв е произходът им; каква е тяхната същност и др.

Анализирано е информационното съдържание на знака.

Разгледани са две страни на Системите в

Космоса – пространствена и духовна йерархична организация.

Изследването се осъществява от позициите на бъдещата Мирогледна Система.

Илюстрациите за ползвани знаци на българите са систематизирани в седем групи:

- на територията на България;

- на територията на Русия;

- на различни места на планетата Земя;

- знаци, символизиращи Единицата и Двойката;

- някои разновидности на знак „Тангра” като Модел при Създаването на планетата Земя;

- троични знаци от фотографии на „рисунки” върху посеви;

- троични знаци в топологията на атома като

Модел при Създаването.

Предлагат се отговори на някои възможни възражения.

Изказани са съображения за смисъла на съществуването.

Хвърля се мост към близкото бъдеще чрез актуални събития от настоящето.

Книгата е предназначена за българите, за духовно ориентирани човешки същества.

В същото време тя показва, че властващите в момента груба материалност, негативизъм и агресия са преходни

– те нямат космическа (еволюционна) перспектива и на определен етап вероятно ще бъдат отстранени от живота на човешките същества, за да се разчисти пътят към духовността.

НОВ БЪЛГАРСКИ КАЛЕНДАР

8 ЮНИ - Св. Дух. Св. вмчк Теодор Стратилат. Св. мчци Марк и Юлий Доростолски

Свети Дух - Ден на Македония

1895 - роден е в Самоков художникът Васил Захариев.

9 ЮНИ - Св. Кирил, архиеп. Александрийски

1923 - правителството на Александър Стамболийски е свалено чрез военен преврат при съдействие на политическата организация „Народен сговор” и на всички партии с изключение на комунистическата.

10 ЮНИ - Свщмчк Тимотей, еп. Брусенски (Блажи се)

1869 - управляващите руското посолство в Цариград Дьо Стаал, в

отсъствие на посланика граф Игнатиев, донася на руското правителство, че Цариградската гръцка патриаршия отказва да включи в българската църковна област Пловдивската и Охридската епархия, а българите не приемат проекта на патриарха, защото разделял българския народ „с измислени граници”. Дори умерената българска партия не се съгласява да приеме проекта на патриарха, ако в него не бъдат включени двете споменати епархии. Дьо Стаал въпреки това се надява да продължи своята работа на помиритель.

1871 - излиза брой 1 на Ботевия в. „Дума на българските емигранти”.

1990 – провеждат се първите демократични избори за Велико народно събрание от близо половин век.

11 ЮНИ - Св. апли. Вартоломей и Варнава. Св. Богородица - Достойно ест

1888 - Стефан Стамболов, министър на вътрешните работи, в отсъствие на министъра на просвещаването Георги Живков, изпраща с препис подписаната от самия него „Наредба за педагогическия курс при Софийската класическа гимназия” на директо-

ра на същата гимназия. Курсът се открива на 1 септември, но министерството обявява същия ден, че министър Георги Живков фактически разширява целите и задачите на едногодишния курс, прибавя нови предмети и го доближава значително до едно същинско висше учебно заведение. При гимназията именно се отваря „историко-филологическо отделение на Висшия педагогически курс”, програмата на което ще обема в първите две полугодия следните предмети: Педагогика, Психология, Начало на културата, История на източните народи, Българска история, Гръцка история, Общославянска етнография, Принципи на езиковедството, Гръцка и Латинска граматика, Фонетика, Морфология и Синтаксис на старобългарски език, История на новобългарски език, Немски и Френски език. „Висшият педагогически курс” скоро се превръща във Висше училище, а то след време - в Университет.

1960 - умира Павел Атанасов, учител, борец за правата на добруджанските българи.

12 ЮНИ - Преп. Онуфрий Велики и Петър Атонски (Блажи се)

1864 - в Цариград се закрива съборът, свикан от Вселенската патриаршия за разрешение на българския църковен въпрос. В събора участват всички бивши цариградски патриарси, патриарсите на Александрия, Йерусалим и Антиохия, синодалните и пребиваващите в Цариград митрополити и епископи и от много повече мирски лица, гръцки първенци, при участие само на четирима българи - владците Панарет Пловдивски, Антим Преславски и Доротей Софийски, и едно мирско лице Гавраил Кръстевич. Съборът не само не пожелава да удовлетвори българските искания, но в своите решения нарочно изпуска дори думите българи и български и ги заменя с християни. Българите в Цариград подават до Високата порта противно изложение. Те проявяват последователност, упоритост и такт при преследване на народната цел - възстановяване на Българската православна църква.

1904 - роден е в Солун поетът Атанас Далчев, умрял в Со-

фия на 17 януари 1978.

13 ЮНИ – Св. мчца Акилина. Св. Трифилий Кипърски

1878 - в германската столица се открива известният в дипломатическата история Берлински конгрес под председателството на германския канцлер княз Бисмарк и при участие на представители на Австро-Унгария, Великобритания, Италия, Франция, Русия, Турция и Германия. Свиква се, за да се ревизира договорът от Сан-Стефано, с който на 3 март същата година приключва войната между Русия и Турция. В Берлин се приема становището на Австрия, че не бива да се създава никаква голяма славянска държава на Балканите, а нова България да не се разширява в басейна на река Вардар; да се намалят значително размерите на България по Санстефанския договор, като се ограничи между Дунава и Балкана; по-голямата част от Тракия да образува отделна автономна област в Османската империя под название Източна Румелия. Освен Ниш и Лясковец Сърбия получава още Враня и Пирот. Македония изцяло се връща на Турция. Проф. Г. П. Генов в обясненията си към Берлинския договор: „Берлинският конгрес ще остави за вечни времена най-горчиви спомени в българския народ. В Берлин бе разбито най-съкровено негово желание: да се види обединен и политически свободен...”

1850 - въстание в Северозападна България против турците.

14 ЮНИ - 1 Неделя след Петдесетница - на Всички светии Проп. Елисей. Св. Методий Цариградски (Петрови заговезни)

1853 - умира Захари Зограф, роден в Самоков през 1810.

1856 - роден е в с. Загоричане, Костурско, Димитър Благоев-Дядото, умрял на 7 май 1924.

1897 - създадени са Българските освободителни братства - тайната организация на офицерите от Българската армия за подпомагане на въоръжената борба в Македония.

1923 – убит е Александър Стамболийски, роден на 1 март 1879.

1924 - убит е Петко Д. Петков, роден в София на 4 май 1891.

Втори юни - 133 г. от героичната смърт на Христо Ботев

Разкази на оцелелите Ботеви четници

Продължава от стр. 1

Капитанът на парахода Дагоберт Енглендер въобще не подозира кого вози и какво ще настъпи до момента, когато му връчват следното писмо:

„Господин капитан,
Господа пътници,

Имам честта да Ви обявя, че на парахода се намират български въстаници, чийто войвода имам чест да бъда.

Сцената на нашия добитък и на нашите земеделски сечива, с цената на големи усилия и с пожертвуване на нашите блага, най-после с цената на всичко, що е най-скъпо на тоя свят, без знанието и въпреки преследванията на властите в страната, чийто неутралитет ние уважихме, - ние си доставихме това, което ни беше необходимо, за да се притечем на помощ на нашите въстанали братя, които се сражават тъй храбро под българския лъв за свободата на нашето скъпо отечество България.

Ние молим господата пасажерите да не се безпокоят никак и да останат спокойни. Колкото за Вас, господин капитане, аз имам тежката длъжност да Ви покана да поставите парахода на мое разположение до самото ни слизане, като в същото време Ви заявявам, че и най-малката Ваша съпротива ще ме постави в печалната необходимост да употребя сила и въпреки волята ми - да си откъсна за отвратителното приключение върху парахода „Германия“ в Русчук през 1867 година.

И в двата случая нашият глас за бой е следният:

Да живее България!

Да живее Франц Йосиф!

Да живее граф Андрaши!

Да живее християнска Европа!

Хр. Ботйов“

За пътуването с парахода Йордан Кършоовски си спомня: „Нашето пътуване с дружината и войводата ни с парахода беше много славно. Ние с подвойводата си Перо Македонски, 28 момчета бяхме се приготвили и чакахме пристигането на парахода с останалата дружина и Хр. Ботев в Бекет.“

Никола Обретенов разказва за подготовката по превземането на парахода по следния начин: „В няколко минути момчетата се облякоха и въоръжиха и параходът се обърна във военен лагер. С. Войновски ги преброи и на всеки десет души поставихме по един десетник. Всички излязоха 175 души заедно с щаба. Ботйов излезе от камарата, облечен във военните си дрехи. Облеклото му беше от сиво сукно със зелени ширити, златни галони на ръкавите и яката, ботуши с шпори, калпак от астраган, на който имаше златен лъв (калпакът беше с отсечено дъно, а не с червено сукно на дъното - това е измислица). Изглеждаше, като че беше роден за генерал: хубавец и представителен. Излезе той и извика гръмогласно: „Капитанът да слезе долу!“

Параходът спира наред Дунава. Двамата капитани си подават ръце и се представят един на друг. Под развяването знаме мощно „ура“ оглася простора и се понася надалеч, надалеч по голямата река, за да отрази голямото събитие.

Кирил Ботев, братът на поета революционер, дълго време си спомня слизането на брега: „С трепет и вълнение ние слязохме на брега. Целунахме родната земя и тук бяхме посрещнати от Младен Павлив, наречен от Вазов „Козлодуйското даскалче“. Тръгнахме с четата, но аз се разболях и на Веслец заедно с Иваница Данчев и неколцина други взехме друго направление и се загубихме от четата.“

По-нататък четникът Йордан Йорданов описва похода към безсмъртието така: „Аз, Перо Македонски и брат ми вървахме със знамето в средата и тъй минахме селото и достигнахме дюкяните долу на края, гдето се събра цялата дружина край реката Огоста.“

Спас Соколов в спомените си добавя: „Дружината, разделена пак на четири отделения с дистанция една от друга 100-150 метра, тръгна към изток, и направление към Веслец.“

На въпрос на журналисти как преценява похода от Козлодуй до Врачанския балкан, Кирил Ботев отговаря: „Както Априлското въстание, така и нашата чета имаха своето историческо значение. Очите на всички свободолюбиви хора по света бяха обърнати към нашата страна. Те се интересуваха от съдбата на българския народ и заявяваха, че турското варварство е жестоко и непоносимо.“

Никола Обретенов с мъка продължава спомените си: „Тръгнахме към Вола. Войновски беше напред с авангарда, състоящ се от 46-60 момчета. Той се качи насрещна на гористия висок връх.“

Главното ядро на Ботевата чета, състоящо се от 70 души, половината от които въоръжени с модерни пушки, тръгна по гористата местност на Вола. Близо до скалите на върха върви Ботев. Задалите се черкези започват да стрелят по него. Прикрит под самите скали, той изчаква, докато четниците от гората принуждават черкезите да отстъпят.

Никола Обретенов продължава: „Цял ден се бяхме сражавали, черкезите бяха заели Вола с фронт към „Камарата“. Напред нейде и в страни на изток беше Войновски. На 400-500 крачки пред нас на югозапад видяхме турската редовна войска. Стреляха и с топчета. На мръкване, здрач, засвири турска тръба за спиране на боя. Нашето знаме беше развято на билото на „Камарата“. Носеше го един сливналия. Името му не зная. Ботев заповяда да свият знамето и нашата тръба да свири отбой.“

Гладни и жадни, четниците тръгват към Крушовишкия извор, а щабът остава да размени мнение. Ботев предлага да отидат в Сърбия, на което Перо възразява: „Ако направих такова нещо, да оставиш четата на произвола, ще изгубиш всичко, което си направил досега. Затова, предпochети да те убият, отколко да оставиш четата.“

По-нататък Никола Обретенов продължава: „Ботев стана, казвайки: „Чакайте да видя къде е четата“. Щом се изправи с целия си ръст, един куршум го удари в гърдите. Падна на гърба си, като само изхърка и нищо не можа да продума. Насрещна не се виждаха никакви черкези. И четници не се виждаха. Възможно е, скрит горе нейде по зъбера, някой черкезин да е стрелял. Възможно е и заблуден куршум да го е ударил. Не мога да кажа откъде се даде този изстрел. Но той не се повтори.“

Тогава ние взехме от Христо Ботев всички знаци, които го отличаваша като войвода, за да не се гаврят после с него, както и всичко ценно, което имаше у него.“

„Целунахме Ботев по челото, което беше чисто: нямаше по него никаква кръв, нито рана. Перо, с пръст на устата каза: „Шт, да не се разправя за смъртта на Ботева!“ Дойдоха и другите двама - Сава Пенев и Д. Тодоров. След като целунахме войводата, в тъмно вече се оттеглихме, оставайки трупа до самия този камък, където беше убит.“

После щабът тръгна към Крушовишкия извор. На въпроса на четниците къде е Ботев, те отговарят, че е напред и ще го настигнат.

По същия начин за последните мигове от живота на

Костницата на Ботевите четници в с. Скравена

РАДЕЦКИ

*Toi, Liberte, que je chante et que j'adore,
Dirige mon navire sur cette onde...*

Le Brun

Тих бял Дунав се вълнува,
весело шуми
и "Радецки" гордо плува
над златни вълни.

Но кога се там съзира
козлодуйски бряг,
в парахода рог изсвирва,
развя се байряк.

Млади български юнаци
явяват се там.

На чела им левски знаци,
в очите им плам.

Горд отпреди им застана
младият им вожд -
па каза на капитана
с гол в ръката нож:

- Аз съм български войвода,
момци ми са тез,
ний летим за свобода
кръв да лейме днес.

Ний летим на България
помощ да дадем
и от тежка тирания
да я отървем.

Парахода остави ни
и по начин благ,
та дружината да мине
на родния бряг.

Капитана - немец същи -
отказа - тогаз
Ботев люто се намръщи,
вика с бурен глас:

- Туй го искам, не се моля;
всички сте във плян.
Тук се гледа мойта воля,
аз съм капитан!

Чуй, там днеска мре народа
в бой с ужасен враг!
Карай бързо парахода
на българския бряг!

И гласа му става страшен
при тия слова,
немец бледен и уплашен
преклони глава.

Бърже парахода плува
към желаний край,

Дунавът се по вълнува,
весело играй.

Много време се измина
как не бе носил
храбра българска дружина -
твар за него мил.

А дружината запява
песен зарад бой
и байряка се развява
гордо с лева свой.

Парахода веч наваля
на милия бряг,
Ботев шапката си сваля,
че говори пак:

- Хайде, братя, излезнете,
тука ще се спрем
и земята цалунете,
дето ще да мрем!

И от радост упоени
пред левския стяг
всички падат на колени
на светия бряг.

- Братя! - вика им войвода
със гръмолен глас. -
Скоро радостно народа
ще посрещне нас!

Скоро с гръм ще
поздравиме
Стара планина,
кървав бой ще заловиме
с турски племена!

Ний във битки не сме вещи,
малко сме на брой,
но сърца ни са горещи -
гладни сме за бой!

Скоро турчин ще изпита
грозната ни мощ:
правдата е нам защита,
левът ни е вожд!

И по цяла околия
глас ечна съгрян:
"Да живее България,
смърт на злий тиран!"

Иван ВАЗОВ

„Пряпорец и гусла“ (1876)

Ботев си спомня и Димитър Тодоров: „По едно време Ботев става за нещо. Тъкмо се изправя и от западната му страна изгърмява пушка. Той пада мигновено на земята, без да извика или продума.“ Така гласът на славния войвода, на поета революционер, чийто слово е ненадминато, замлъква завинаги.

Френският мислител Жан-Жак Русо има една мисъл: „Този, който бие камбаната, не може да участва в шествието.“ Христо Ботев я опровергава с делата си. Той не само лудо бие камбаната на свободата, с която известява края на робството, но в същото време застава начело на шествието към най-възвишения подвиг. Този колос на българската националноосвободителна революция пада, устремен напред, към свободата на България.

ПОКЛОННИЦИ НА СВЕТЛИНАТА

Борислав ИВАНОВ

(продължение от предния брой)

Епохата на нравствената религия, която започва в началото на 2 хил. пр.н.е., събужда у хората проникновение за естествен нравствен дуализъм, водещ към антагонистично разделение на светлото от тъмното начало, към рязко противопоставяне между добрите и злите богове. Светлината и мрака, доброто и злото влизат в нескончаема ожесточена война. В основата на Зороастрийската идея стои титаничният сблъсък между светлия добър дух Ахура Мазда и неговия брат близник-антипод злия дух Ангра Майниу (Ахриман, **АЙ ГЪРЪ МЪУИНЪ** – най-черен дух, най-черна мисъл). От изхода на тяхната непримирима битка в душите на хората, зависи спасението на човечеството. Същите двама противоположни духовно-близнаци участват в централната сцена върху уникалния златен пекторал (нагръдно украшение) от Толстая могила (в обл. Днепрпетровск в дн. Украйна), изящно произведение на скитското изкуство от 4 в. пр.н.е. – вж. Фиг. 2.

Фигура 2

Диаметралната противоположност на двамата персонажи, които коленичили един срещу друг съшиват ризата на живота от овча кожа (вълната, руното асоциират вълнообразни

Мардук

Адам и Ева

линии, символизиращи живота), е кодирана във всеки елемент от композицията. Знаците за „по-висше“, „по-горно“ достойнство са изцяло на страната на мъжа от дясната страна на ризата (дясното разположение също е признак за превъзходство в случая), той носи царска

„подземна светлина“, „залез“, считало се, че през нощта слънцето преминава под земята, в света на мъртвите, от запад на изток), за разлика от популярния сред книжовните елини един „двойствен“ бог Дионис, несъмнено доближава траките до скитската зороастрийска дуалистична духовност. Не трябва да подценяваме факта, че невероятният културен и обществен подем на траките, ера-

Хамурапи

За това че персийската държава счита Тракия за неделима част от необхватното Скитско пространство, говорят известни персийски царски надписи, в които траките (скудрите) са наричани също „Саки Парадрайа“, преведено „Задморски скити“ (твърдение според изследванията на редица учени напр. Guive Mirfendereski; гледано от Персия, Тракия наистина се намира зад Черно море). Най-сигурното потвърждение за Зороастрийското влияние в Тракия е доказаният ритуал в погребения на тракийски царе и жреци – различняване – типичен

Дионис

та на техните забележителни храмове и могили гробници, протича в периода 6–3 век пр.н.е., по време на световното господство на Персия и на нравствената Зороастрийска вяра. Завладелизначителна част от Балканския полуостров, през 512 г. пр.н.е. персите включват земите на траките и на македоните в административна сатрапия (провинция) Скудра, име близко до месопотамското название за Скития – Шкуда, употребявано още от времето на асирийците.

при погребенията на персите зороастрийци, отразяващ вярване в освобождението на безсмъртната праведна Душа от затвора на тленното тяло.

Духовното преобразяване на човечеството, започнало с универсалното азбучно мотивирано слово на „Говорещата азбука“, е съпътствано

Тешуб

от дълбоки промени в обществените структури и семейството, което от своя страна води до нова властова подредба в божественния пантеон, отражение на промените в човешкото общество. Господстващите Върховни богове – герои, извоювали в миналото победата на духовната светлина над първичния мрак, вече са остарели и позагубили от жизнеността си. Мощта на техния съзидателен дух остава непокътната, но за да внушат отлив на действена управленска енергия, религиозните епоси ги представят като жертва на най-различни телесни увреждания, получени в битка с враговете. Хетският бог на бурята остава без сърце и очи при сблъсъка му със Змея – олицетворение на злото; гръмовержецът Зевс губи сухожилия в битката с чудовището Тифон; тялото на египетския висш бог Озирис е нарязано на 14 части и хвърлено в река Нил от завистливия му

брат Сет и пр. Подобно на върховни жреци-първосвещеници, Върховните светлинни богове остават формално начело на божествената йерархия, всепризнати за бащи-творци и съдници на богове и хора, а царската длъжност, изискваща енергични усилия и постоянни управленски

решения, се поема от техните млади наследници, сияйни синове Слънце, тъй както Слънцето е цар сред небесните светилища. Така за пръв път неограничената и непредсказуема субективна царска власт се поставя под висшата опека на

духовната власт, на утвърдени от предците морални ценности. Или казано с други думи, Върховният светлинен бог заема трона на духовен старейшина, първожрец и висш съдия в религиозния култ, а „светския“ царски трон оставя на сина си Слънце.

Тъй както земното царство представлява продължение на небесното, така земните царе се считат покровителствани от небесния цар Слънце, обявяват се за Слънчеви синове, а понякога самите те биват наричани Слънце. Според египетските жреци царят е „син на слънцето и плът от плътта му“. Вавилонският цар Хамурапи (1792–1750 г. пр.н.е.) сам се определя като „слънце на Вавилон, озарил със светлина страната“. В официални документи хетските царе наричат себе си „мое слънце“, очевидно отъждествявайки се със слънчевия Бог.

(следва продължение)

Ахура Мазда

Горга Стара планина,
до ней Дунава синей,
слънце Тракия огрява,
над Пирина пламеней.

КОМПОСТИРАНЕТО ЛЕСНО И ПРАКТИЧНО

Д-р Светла НИКОЛОВА,
Сдружение „Агролинк“

Редакцията се извинява, че в предишния 23 (188) брой е пропуснала името на авторката

КАКВО ДА КОМПОСТИРАМЕ?

Както разнообразието е подправка на живота, така и използването на различни органични материали ще доведе до получаване на най-добрия компост.

В едно стопанство и домакинство има много материали, които могат да бъдат използвани за компостната купчина. От градината това са: окосената трева, оборският тор, опадналите листа от дърветата, плевелите, окастрените клонове от храсти и дървета, сламата, остатъци от растенията (напр. листата на морковите и други кореноплоди), изсъхналите цветя, отпадъци като джибри при производството на вино и ракия, дървесни стърготини, водорасли. От домакинството могат да бъдат използвани обелки от зеленчуци и плодове, яйчени черупки, нарязана хартия.

Можем да разделим материалите на „зелени“ и „кафяви“. Зелените са тези, които са пресни, влажни и са богати на хранителни вещества. Кафявите са сухите материали и съдържат повече въглерод. За да бъде постигнато качествено компостиране, „зелените“ и „кафявите“ трябва да са приблизително в равни количества.

Наличието на два химични елемента играе изключително голяма роля във всички фази на органичната материя: въглерод (С) и азот (N). От още по-голяма важност е съотношението на тези два елемента.

За да разберем неговото значение, нека да си представим, че в един материал има 60 части „С“ и 2 части „N“ от неговото тегло. Това би означавало, че съотношението С:N е 30:1. Ако вие се опитвате

да компостирате листа от дърветата със съотношение С: N 60:1, за всеки килограм листа вие ще се нуждаете от 2 килограма N. Важно е да се запомни, че разграждането на органичните вещества се извършва от живите организми, които използват въглерода като източник на енергия, а азота - за изграждане на структурата на клетката. Необходим е повече въглерод отколкото азот. Най-подходящото съотношение С:N е между 25:1 и 35:1. Трябва да знаем, че това съотношение е за сухи материали, а в компостната купчина не всички материали са такива. Въпреки че компостирането не може да бъде точно и да се спазват идеални пропорции, важно е да помним, че сухите „кафяви“ материали като сламата, дървесните стърготини и др. са богати на въглерод С и са с ниско съдържание на азот N. И обратно: пресните „зелени“ материали като свежо окосена трева, пресни растителни отпадъци, оборски тор са богати на азот N и бедни на въглерод С. Бактериите и гъбите в компоста смилат или „оxygenяват“ въглерода като източник на енергия, а поглъщат азота за синтез на белтъчини. В таблицата на следващата страница са представени съотношенията С:N за някои от материалите:

постирането е по-бавно, когато няма достатъчно азот, а твърде голямо му количество ще доведе до увеличаване на амоняка - газ с неприятна миризма. С времето и с натрупването на опит вие ще разберете кои са най-добрите материали и най-доброто съотношение между тях, за да компостирате добре.

Съотношението С:N на растителните материали зависи от етапа на техния растеж, условията, при които е израсло растението, кои негови части ще се използват за купчината (листа или клонове) и дали е пресен или сух материал.

В компоста може да използвате естествени влакнести материали и платнени остатъци - от памук, вълна. Уверете се преди това, че те са без примеси на синтетични влакна!

**(Знаете ли, че....
Честото обръщане на компостната купчина позволява на „работниците“ в нея да получат достъп до въздух.)**

Подходящата комбинация между тези материали ще ви осигури получаването на добрия компост. Постигането на точното съотношение С:N 30:1 може никога да не се получи, но трябва да се стремите да се придържате около това „магическо“ число. Ком-

постирането е по-бавно, когато няма достатъчно азот, а твърде голямо му количество ще доведе до увеличаване на амоняка - газ с неприятна миризма. С времето и с натрупването на опит вие ще разберете кои са най-добрите материали и най-доброто съотношение между тях, за да компостирате добре.

Съотношението С:N на растителните материали зависи от етапа на техния растеж, условията, при които е израсло растението, кои негови части ще се използват за купчината (листа или клонове) и дали е пресен или сух материал.

В компоста може да използвате естествени влакнести материали и платнени остатъци - от памук, вълна. Уверете се преди това, че те са без примеси на синтетични влакна!

Запомнете: Зелените се разлагат бързо, а кафявите - бавно.

ЗЕЛЕНИ - богати на азот (N);
КАФЯВИ - богати на въглерод (С)

ЗЕЛЕНИ	Съотношение С:N	КАФЯВИ	Съотношение С:N
Песъчлива почва	7:1	Различни есенни листа	30-80:1
Обелки от зеленчуци и плодове	12-20:1	Царевичак	60:1
Сено от люцерна	10:1	Слама	50-100:1
Пряко окосена трева	15-25:1	Борови иглички	60-100:1
Птичи тор (пресен)	10:1	Оборски тор (тор примесен със сламената постеля)	90:1
Тор от крава	20:1	Вестници, хартия, картон, картонени опаковки за яйца	50-500:1
Узнил тор	20:1	Дървесни стърготини (престоляли 6-8 месеца)	600:1
Тор от кон	25:1	Кори от гърво	100-150:1
Дъбови листа (зелени)	25:1	Есенни листа	45:1
		Пресни стърготини	500
		Узнили стърготини	200

Мила Родино,
ти си земен рай,
твоята хубост, твоята прелест,
ах, те нямат край.

за бързото компостиране, въпреки че високата температура унищожава болестите. Например, не използвайте подземната част на картофите, но листната маса, дори и ако е инфектирана, може да се компостира.

По принцип избягвайте да слагате в компостната купчина отпадъци от продукти, които вие сами не произвеждате и не сте сигурни в техния произход. В много от тях има достатъчно голямо количество химикали, независимо от лъскавата опаковка, в която сте ги купили.

**(Знаете ли, че...
В една супена лъжица с почва има повече бактерии, отколкото са хората на планетата.)**

КАК СЕ КОМПОСТИРАТ РАЗЛИЧНИТЕ МАТЕРИАЛИ?

Със сигурност искате да знаете как различните материали се компостират. Меките, свежи съставки като окосената трева и плевелите угниват бързо и подпомагат стартирането на процеса. Урината (течният тор) от животните също е добър активатор. Материалите, които се разлагат по-бавно, са необходими за компостирането, защото изграждат структурата - тялото на компостната купчината. Без тях резултатът ще бъде една тинеста каша. Ключът към успеха е използването на смес от различни видове материали. Дори и най-малката градина може да ви донесе голямо количество отпадъци.

Не изхвърляйте нищо, което може да се компостира и отново да се върне в земята!

Урина - както човешка, така и от животните, е

добър източник на азот и калий. Тя може да се разтвори и да се излее върху компостната купчина. (С)

Животински тор от всички животни, които НЕ се хранят с месо. Най-добре ако е заедно с постелята (сламата).

Дървесна пепел - много добро средство за добавяне на калий и вар.

Остатъци от зеленчуци - за да се компостират по-бързо, може да ги надробите. Листата, кочаните от зелето, листата от картофите.

Клонки от храсти и подкастрияне. По-големите клонки нарежете на по-дребни. Същото се отнася и за клонове от дърветата.

Есенни листа - малко количество листа може да бъде винаги добре дошло за компостната купчина. Може да се направи и компост само от листа.

Сено - старото и замърсено сено може да се добави към компостната купчина.

Слама - старата и замърсена слама е най-добрият материал към компоста, особено ако в компоста има достатъчно свежа окосена трева.

Някои от материалите за компостиране действат като ускорители (активатори) на процеса на компостиране и са означени със знака „С“. Добавянето им ускорява началото, „СТАРТА“ на процеса на компостиране.

Ето някои от тях:
Коприва - всеки градинар трябва да има коприва в своята градина. Тя е добра не само за човека и дивата природа, но и за компостирането. Копривата има оздравителни свойства и подпомага началото на процеса. Надробена и включена в компоста, тя е най-лесното и добро средство за старта. (С)

Черен оман, зарасличие - листата му се разлагат бързо и са чудесен източник на азот и калий. Те подпомагат подгриването на компоста. (С)

Окосена трева - тя се загарява бързо, когато гние. Трябва да се смеси добре с по-груби, влакнести материали, за да се направи добър компост. Твърде голямо количество от окосената трева ще направи компостната купчина миришеща и долнокачествена. (С)

Оборски тор - богат източник на хранителни елементи. Подходящ е от всички животни, които се хранят с растителна храна: говеда, свине, птици, овце, коне, зайци. Най-добре е, ако оборският тор е от животни, отглеждани пасищно или свободно и се компостира заедно с постелята (сламата). (С)

„Хората мислят, че каквато храна и да употребяват, както и да мислят и чувстват, могат да бъдат здрави. Това е невъзможно. Здравето е свързано с чистите мисли и чувства, с чистата и доброкачествена храна.“

Петър Дънов

СЪВЕТИ ЗА МЛАДИ РОДИТЕЛИ

От антропософски лекари

1. Добра защита срещу детски паралич дава пълнозърнестият хляб, който е богат на витамините от групата В, както и пестеливото приемане на захар и сладолед през лятото.

2. Децата чак тогава са зрели за училище, когато започне смяната на зъбите. Предварителното учене ангажира жизненни сили, които са заети в изграждането на тялото. Р. Щ.

3. Не бива вечер преди спане да се припомня на децата, ако те са били непослушни през деня, а едва на другата сутрин. Р. Щ.

4. Ако едно дете бързо се уморява както телесно, така и мисловно, това често се дължи на храненето му, при което храносмилателните органи прекалено малко са ангажирани. Тогава до подобряването, но не постоянно, да се дават постепенно все повече сурови салати, плодове и пълнозърнест хляб, без да е намазан с нещо. Р. Щ.

5. Прекалена, подтискаща любов от страна на родителите към детето може в по-

късна възраст да доведе до астма. Р. Щ.

6. Друга причина за астмата е, когато бременната бъдеща майка е преживявала повтарящи се шокови състояния, грижи и тъга. Р. Щ.

7. Ревматизмът след 40-годишна възраст може да е следствие от прекаленото претоварване на паметта в детска възраст. Р. Щ.

8. Добре е деца с изблещи на гняв (холерични деца) да се обличат с топли дрехи. Всяко изпотяване е лечебно. Р. Щ.

9. Едно листо от широк живовлек към салатата е добро средство за почистване на кръвта при децата. Р. Щ.

10. Много пиене към храненето става причина за по-късни стомашни болести. Р. Щ.

**Изпратила
Нели
СПИРИДОНОВА-
ХОРИНСКИ, Виена**

(Съвети, при които на края стои Р.Щ., са дадени от Рудолф Щайнер)

„Месоядството е една от причините за жестокостта и грубостта на хората и за неврастенията.“

Хората умират, защото има месоядство. Аз отричам месната храна, защото зная, че всички престъпления в света се дължат само на нея.“

Петър Дънов

РЕЦЕПТИТЕ НА ПЕТЪР ДИМКОВ

ХРОНИЧЕН ЗАПЕК

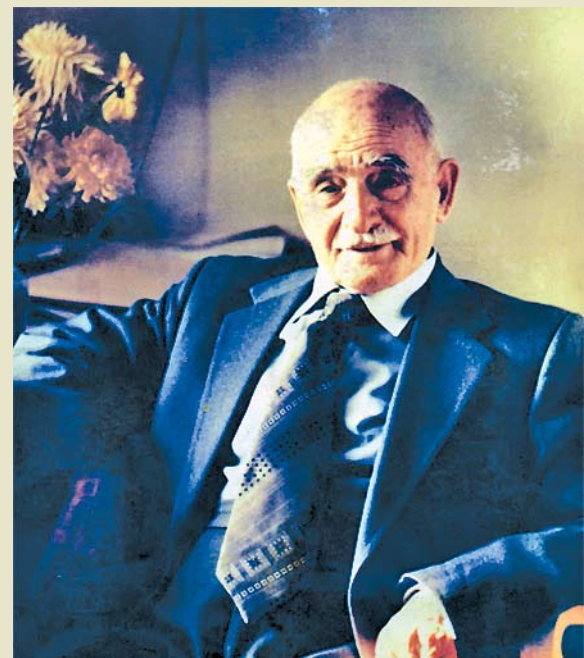
1. Използва се коренът на билката чувен (влашки спанак, куча лобода, чохен и др.). Корените се вадят късно наесен или рано напролет, обилно се измиват и се изсушават, нарязани по дължината им.

Отварата се приготвя от 1 чаена лъжичка наситнен корен чувен, който ври 10 мин в 1/2 л вода. Пие се по 1 кафейна чашка 3 пъти на ден преди ядене.

2. Използват се кори от зърнастец, корени от равен, листа от лист (сена) - съответно 50, 30 и 60 г, наситнени и добре размесени.

Изготвя се студен извлек от 2 чаени лъжички, залети с 250 г обикновена вода за 4 ч. Изпива се сутрин на гладно.

Съобразно получените ефекти билката се взема още толкова пъти, колкото е нужно за нормализиране на храносмилането.

ХИПЕРТРОФИЯ НА ПРОСТАТАТА

1. Използват се следните билки: корени от гръмотрън - 40 г, стръкове от ветрогон - 40 г, стръкове от луличка - 30 г, семе от коноп - 20 г, стръкове от горски енчец (златна пръчица) - 15 г, кори от леска - 30 г, корени от магданоз - 15 г.

Приготвя се запарка, като от сместа се вземе 1 супена лъжица и се пусне в 300 г кипяща вода. Кисне 1 ч. Пие се по 100 г от нея преди ядене 3 пъти на ден.

Допустимо е запарката да се изготвя в по-голямо количество - например за 3 дни или 1 седмица - при съответните съотношения съгласно рецептата.

2. При хипертрофия на простатата (най-вече възпалителна), затруднено уриниране, болни бъбреци (камъни и пясък в бъбреците)

Използват се корените на гръмотрън (бодлив трън, голотрън и др.), които се вадят през есента или рано напролет. Измиват се много добре и се изсушават на проветриво място.

Отварата се приготвя по следния начин: 2 супени лъжици ситно нарязани сухи корени от билката се пускат в 1 л кипяща вода и врят 5 мин. Прецежда се и се пие 3 пъти на ден преди ядене по 1 кафейна чашка.

Дозата се повтаря след известно време - съобразно това как реагира организмът (дали я „иска“, или „не“).

ЗАТРУДНЕНО УРИНИРАНЕ ПРИ УВЕЛИЧЕНА ПРОСТАТАТА,

особено у хора, страдащи от захарна болест.

1. Лекува се с надземните части (цвет и листа) на билката жаблек (гърличе, конски ребра, ребрика и др.), изсушени на проветриво място и сянка. Запарката се приготвя по следния начин: 4 супени лъжици наситнена билка се залива с 1 л кипяща вода и се оставя да кисне 1 ч. Пие се по 1 винена чаша 3 пъти на ден преди ядене.

2. Затруднено уриниране при хроничен простатит или аденом на простатата, особено при трудности на утринното изпикаване, за оживяване половата функция.

Употребява се надземната част на билката ветрогон (известна още като бял трън, вирогон, биволски трън, вихрогон и др.), набрана от юни до август (особено на Еньовден). Суши се на сухо и проветриво място, на сянка.

Отвара: 2 супени лъжици наситнена билка се пускат в 600 г кипяща вода и се варят 10 мин. Прецедената отвара се пие 3 пъти на ден сутрин, обед и вечер преди ядене по 1 кафейна чашка.

Така приготвената доза всъщност е за 2 дни. Може да се повтаря дотогава, докато настъпи облекчение в уринирането.

3. Затруднено уриниране (вследствие хипертрофия на простатата), хроничен запек (особено у стари хора, при които има и анатомични промени - хемороиди и циреи).

Използва се наземната част на билката обикновена луличка (рибена уста, асланче, конопка, кученца и др.). Бере се по време на цъфтежа. Изсушава се на проветриво място.

Запарката се приготвя, като 3 чаени лъжички от наситнената билка се слагат в 1 л кипяща вода. Остава се да престои 1 час, прецежда се и се пие по 1 кафейна чашка 3 пъти на ден преди ядене.

Аз съм Ян Бибиан. Аз съм малък като зальк,
силен като великан, силен като великан!

РАЗХОДКАТА НА МИШЛЕТО

Едно малко сиво-кафяво мишле се разхождаше по едно кафяво-сиво поле. В същото време над полето кръжеше един ястреб и с острия си поглед внимателно търсеше някоя мишка за обяд.

На фона на кафяво-сивото поле сиво-кафявото мишле изобщо не се забелязваше. И на ястреба не му оставаше нищо друго, освен да отлети.

Мишлето продължи разходката си. Не щеще ли, насреща му се зададе големият бял котарак на име Интс, който също беше тръгнал да се разхожда из полето, за да си намери някоя мишка за обяд.

Но неговото голямо, бяло тяло се забелязваше отдалеч. Доловило опасността, мишлето бързо се скри в една дупка.

Така неговата разходка из полето завърши щастливо въпреки всички заплахи.

КОТКАТА СИ Е КОТКА И КУЧЕТО СИ Е КУЧЕ

Веднъж, като ровеше пръстта край една разорана нива, кучето попадна на миша дупка. То хвана мишката вътре и я стисна между зъбите си.

Котката, която съвсем случайно минаваше оттам, рече на кучето:

- Да не би да ти се е приискало да ставаш котка, та си се заловило да мишкуваш. Ако е така, да си разменим ролите - ти ще бъдеш котката, а аз ще бъда кучето.

- Как тъй? - не разбра кучето.

Котката му обясни:

- Ами така - аз ще те гоня, а ти ще се криеш от мен по дърветата.

Кучето не се съгласи с нея.

- Аз да се крия от теб по дърветата! - изръмжа то.

- На тебе май ти хлопа дъската!

И така се ядоса, че котката се уплаши и мигом се покатери на едно дърво. А кучето дълго джафка от долу.

Така Писана и Мурджо не успяха да си разменят ролите. На другата сутрин котката рано-рано се запъти към нивата да лови мишки.

«Котката си е котка, а кучето си е куче - мъдро размишляваше тя. - И мишките, разбира се, са си мишки.»

МИШКАТА, КОТАРАКЪТ И ТИКВАТА

Една вечер котаракът улови мишка.

- Какво ще правиш с мен сега? - попита го мишката.

- Че какво друго да те правя - ще те ям - отвърна котаракът.

- А какво яде за закуска? - поинтересува се мишката.

- Мишка - отговори котаракът.

- А за обяд? - продължи да пита мишката.

- Пак мишка - усмихна се котаракът и примигна.

- А сега за вечеря съм си избрал тебе.

- Много лошо - поклати глава мишката. - Еднооб-

разната храна вреди на здравето. Понякога трябва да си хапваш и нещо друго, като например малко тиква.

Котаракът сериозно се замисли за здравето си, но все още се колебаеше:

- Тиквата е голяма и гладка, как се яде такова нещо?

- Ти само ме заведи при тиквата - каза му мишката. - Аз с удоволствие ще ти покажа как се яде.

Котаракът се съгласи, улови мишката за врата и я довлече до тиквата.

- Само не си мисли, че ще отървеш кожата - заплаши я той. - След тиквата ще изям и тебе.

- Моля, моля - усмихна се мишката. - Важното е храната ти да е разнообразна.

И тя се захвана да показва на котарака как се яде тиква. Малките ѝ зъбки гризкаха бързо-бързо и котаракът така и не разбра кога мишката потъна вътре. От нея остана само една малка кръгла дупчица.

- Леле-мале! - смая се котаракът. - Тиквата глътна мишката!

Тиквата отвътре беше кухня, там мишката се чувствуваше много удобно и тихичко се присмиваше на котарака.

«Добре, че аз не започнах да я ям - помисли си Писан на тръгване, - иначе вместо мишката щеше да глътне мене.»

Ето така хитрата мишка се спаси от лапите на котарака.

МИШКИТЕ, КОИТО СИ ПОМИСЛИХА, ЧЕ КОТКАТА Е УМРЯЛА

Една котка беше заспала на двора в летния зной. Протегнала лапите си, тя лежеше неподвижно на тревата и даже не мъркаше.

Няколко мишки минаха покрай спящата котка. Всички си помислиха, че е умряла, покатериха се на врата ѝ и радостно заскачаха.

Лудуването на мишките събуди котката. В просъница тя не разбра какво става, скоки, хукна към една бреза на края на двора и се покатери на нея. На най-високия клон тя се затръска и мишките изпадаха до една на земята.

Кучето скришом гледеше към брезата от своята къщичка. То не бе забелязало котката, а видя само падащите мишки и учудено изръмжа:

- А бе, туй дърво до вчера имаше листенца като миши ушенца, а днес вече вятърът брули зрели мишленца.

Мишките се натъртиха здравата, като изпадаха на земята, и жално запискаха:

- С жива котка все някак ще се оправиш. Но с умряла шега не бива. Затуй, мишлета, пазете се от умрялата котка като от огън!

Из "КОТКИТЕ И МИШКИТЕ"

Ено РАУД

Илюстрации Вера Станишевска

Превели от естонски Маре и Любомир Заневи

СПАСИТЕЛЯТ

Едно малко мишле реши да отиде на гости у съседите при своето приятелче - друго малко мишле.

Речено-сторено. От мазето мишлето се озова в кухнята, от кухнята в коридора, от коридора на двора. То присви очи, за да свикне с дневната светлина, и скоро зърна зелената портичка в оградата, промъкна се под нея и заситни по тясната пътечка към съседите.

Изведнъж мишлето чу заплашително съскане в тревата и само след миг пред него се появи едно дълго извиващо се животно без крака, чиито студен и остър поглед смрази кръвта му. Мишлето не бе виждало змия през живота си, но в мазето се бе наслушало на най-различни истории за змии от опитните стари мишки. Затова то бързо се досети, че това странно същество без крака ще да е пепелянка.

Мишлето замря на място като заковано. Ето каква била пепелянката, тази проклетница с отровни зъби!

На него му се щеше дори да замижи от страх, когато изведнъж чу някой да сумти наблизо и видя един забързан таралеж. През живота си таралежът бе мерил сили с не една змия и затуй сега смело се нахвърли върху пепелянката. В миг зъбите му се забиха във врата ѝ. Таралежът я затръска като черга и я захвърли настрана. Със змията беше свършено. Мишлето засия от радост.

- О, мили Ежко! - викна то щастливо. - Каж ми как да ти се отплатя за добрината?

Таралежът помисли малко и изсумтя:

- Най-добрата отплата е да бъдеш така любезно да ми позволиш да те изям.

Мишлето онемя.

Нима спасителят се беше превърнал вече във враг? Нима щастие то е толкова променливо?

- Твърде голяма отплата ми искаш - изцърка жално мишлето.

А таралежът се учуди:

- Защо, моля? Аз ти спасих живота, а ти за награда не ми позволяваш да те схрускам за десерт.

- Виж какво - изцвъртя мишлето отново. - Един път ти наистина ми спаси живота, но този път ще трябва да се спасявам самичко.

Плю си на петите и избяга. Друг път, когато отиваше на гости при съседите, то най-предпазливо избягваше и пепелянките, и таралежите.

Господ е създал първите хора по свой образ и подобие. Следователно, те са били като него - съвършени, красиви и умни. Сега народите се различават по физическа красота и интелигентност и това е следствие от неправилен начин на живот, лоши мисли и употребяване на вредна храна от предците им. Хората постепенно разрушавали телата си и чрез гените предавали осакатеността си на своите деца.

ЛЕЧЕ – БУБОЛЕЧЕ

Там в гората, там далече
расло Лече-буболече.
Мъничко, с кафява дрешка
и носле като черешка,
с две оченца да си гледка,
с шест краченца да си шетка,
с гладко гръбче и муцунка –
сладко мама да го цунка.
На листенце си седяло,
от роса попарка яло.

Под бодливата къпинка
вечер лягало да спинка.
Нежно мама го люляла,
тихо песнички му пяла:

„На възглавничка от лайка
спи ми, чеденце, на майка.
Чичо Слънчо се затули,
нани-нани, люли-люли.

Под юрганче от тревица
спи ми, мамина душица.
Чичо Слънчо се затули,
нани-нани, люли-люли.“

Чудно Лече-буболече
там - в гората, там – далече!
Без да пита, с тихи стъпки,
тръгнало веднъж за гъбки.
Леви-десни, леви-десни –
ех, че срещи интересни!

Под листо от дива круша
спряло коса да послуша.
Спряло се до кукуряче –
да му каже „Боц!“ с мустаче.

Спряло се до росна капка
да поцапка като жабка.
Спряло да погледа чинка,
поиграло с песъчинка...

После взело да се люшка
на листец от теменужка
и съгледало черупка –
орех с провъртяна дупка.

Мушноло се до средата
и настъпила бедата:
охка, ахка, врънка, мрънка -
ни навътре, ни навънка!

„Ей, немирниче проклето,
де си пъхаш ти нослето?“ -
някой весело попитал
и го щипнал, и посритал.
(Палав паяк бил, изглежда –
в тъмното мотаел прежда).

А горкичкото юначе
почнало на глас да плаче
там – в гората, там – далече:
„Аз съм Лече-буболече,
галенко – с корава дрешка,
аленко – като черешка.

С две оченца да си гледкам,
с шест краченца – да си
шеткам.
С гладко гръбче и муцунка –
сладко мама да ме цунка.“

Ах, ти, Лече-буболече.
Там – в гората, там – далече!
Чула мама Буболечка
от върха на суха млечка,
спуснала се с цяла сила
и юначето спасила.

Поизбърсала с листенце
хубавото му носленце,
дала му зелена сламка –
да си гризка, да си амка
и завела го да спинка
под бодливата къпинка.

На възглавничка от лайка
сложила го мила майка –
да расте и хубавее,
като слънчице да грее.

Под мустаче се засмяло
аленото буболече
и заспало, засияло –
там – в гората, там – далече.

Георги АВГАРСКИ

Поздравявам най-сърдечно всички деца и техни-
те родители, които четат редовно любимия ни
вестник „Родово имение“ с празника на 1-и юни.

Пожелавам ви много здраве, гарнирано с родо-
любие и трудолюбие. Обичайте природата и здра-
вословната храна! Яжте с любов и удоволствие
плодовете на нашата земя! Познайте ги в моите
гатанки, които са подаръкът ми за вас!
28.05.08 г.

ГАТАНКИ

Червени и зелени,
лютивни и сладки,
блестящи и гладки,
за малки и големи.
Прави като пушки.
Що е то?

(ижшшш)

От Америка пренесени,
в Европа донесени,
слагат се в салати.
Що е то?

(штдмоб)

Зелена я вземи,
кората обели.
На кръгчета режи,
устата освежи.
Яж я с топла пица.
Що е то?

(ршлвртмрдр)

Когато е лют
настава смут,
режеш го и плачеш,
подсмърчаш и
скачаш.
Обичаш го напук.
Що е то?

(жшл)

Златорожко

СААМСКА ПРИКАЗКА

Направил един старец от глина човек - с голям
корем и голяма уста. Измайсторил го и го изправил
навън до прозореца да съхне. Сетне отишъл при
бабата и се похвалил:

- Погледни, старо, какъв човек съм направил.
Старицата дигнала очи, погледнала през прозо-
реца към глинения човек и видяла, че той е оживял
и отваря устата си. Много се изплашила и прехапа-
ла устни:

- Оле, старче, какво си сторил? Ами че този чо-
век, дето си го направил, е жив. Той сега ще влезе
при нас и ще ни налага!

Додето изрече тези думи, зад прозореца се чули
тежки стъпки: туп-туп-туп!

Глинчо пристигнал.
Бутнал вратата и влязъл в къщи.
Погледнал насам-натат. В къта седял старецът и
плетял мрежа, а бабичката му помагала.

Глинчо протегнал ръце, хванал стареца и стари-
цата и ги погълнал заедно с ръцете, краката и мре-
жата, която плетели.

Озърнал се да види дали има нещо друго за
ядене и като не съзрял нищо, обърнал се назад и
излязъл на улицата. А там се задали две момичета.
Едното носело вода в стомна, другото - с кобилица.
Отворил устата си Глинчо и двете налупал - едното
заедно със стомната, а другото с кобилицата. Про-
дължил пътя си по-нататък.

Насреща му се задали три бабички. Те носели
кошници, пълни с ягоди. Глинчо протегнал ръце,
натикал в устата си бабичките заедно с ягодите.

И пак закрачил: туп-туп-туп!
Стигнал до трима рибари, които поправяли една
лодка. И тримата ги налупал заедно с лодката.

На пътя му се мярнали още трима души - дърва-
ри, които сечели дърва. И на тримата видял работа-
та - глътнал ги на бърза ръка заедно със секирите.
Вървял, вървял. Видял една планина, а на плани-

Българите са умни и хубави и това се дължи на високия морал на техните
деди и съзнателния им живот в хармония с природата. А как ще изглежда в
бъдеще българската нация, зависи от днешните поколения.

По плета се увива,
расте и на нива.
Шарен, бял, зелен,
яж и дай на мен!
Не става за зоб.
Що е то?

(дод)

В шушулки зелени
зрънца подредени.
Варени, в масло
задушени
обича твоят стомах
Що е то?

(хрдр)

Оранжеви и сладки,
прави и гладки,
щикове забили
в братски могили.
Хрупкай или режи.
Що е то?

(швждром)

Строени войници
растат в редици,
с бради в земята
смучат храната.
Ядат се по мраз.
Що е то?

(ердрл)

Сади се в градина,
обичат го мнозина.
Главата му е в пръстта,

стеблата му - на свобода
Не се яде суров.
Що е то?

(фотдрж)

Есен, с листа увита,
тя лежи, не пита.
Кръгла като лелка.
Що е то?

(ржлрж)

Медена, златна,
печена, сварена,
апетитно се провиква.
Що е то?

(ржлрт)

Легнала в бостана,
кръгла и голяма.
Отвън е зелена,
Отвътре – червена.
Мами ме като мина.
Що е то?

(рнлб)

Виолета ХРИСТОВА

ната - млад елен с разклонени рога. Пасе тревица.
Глинчо застанал срещу елена и викнал:

- И тебе ще изям, еленко! Слизай долу!

А еленът отгоре му отговорил:

- Глинчо, Глинчо! Ти стой там, както си спрял,
разтвори си по-широко устата, а пък аз ще скоча от
планината и право ще се намъкна в устата ти!

Зарадвал се Глинчо и захванал да се смее: „Хи-
хи-хи!“

Изправил се под планината, зяпнал по-широко и
се загледал как еленът щял да скочи в гърлото му.
Но еленът се засилил и като подскочил, здравата
ударил Глинчо по корема: „Трах!“

Глинчо се разклатил, паднал на гърба си и се
пръснал на хиляди парчета.

И всичките живи хора, които излапал, мигом ско-
чили на крака и се разбягали към къщи: старецът
със старицата повлекли мрежата, момичетата със
стомната и кобилицата хукнали, бабичките с ягоди-
те, дърварите със секирите, рибарите плувнали с
лодката, а най-подире им се втурнал еленът.

Тогава девойките донесли много злато, селяни-
те позлатили еленовите рога и всички започнали
да наричат юначния елен Златорожко.

Ангел КАРАЛИЙЧЕВ

“Съкровищница – народни приказки
от разни страни“

Език прекрасен, кой те не руга
и кой те пощади от хули гадки?

Вслушал ли се е някой досега
в мелодията на твоите звуци сладки?

Иван ВАЗОВ, „БЪЛГАРСКИЯТ ЕЗИК“

АНАСТАСИЯ

Любов божествена,
ти идваш на Земята
със име на жена,
превъплътила чистотата!

От Вседържителя на Небесата
пренасяш Мъдрост и Любов
и вливаш във сърцата
Правда и Божествен благослов!

Показваш смисъла дълбок
на природното познание,
изграждано на морал висок
Вселенско мироздание!

Извън парични отношения,
в поток на чистото съзнание
събираш древните учения
и битие превръщаш в съзидание!

Да се проникнат повече сърца
от жаждата за нов възход,
да преоткрият жарките слънца,
даряващи им истински живот!

Енергия на Любовта да пренасят
в света, обхванат от безлюбие,
в съзнанието обич да внасят
и претворяващо човеколюбие!

Божествена Любов избликва,
духовно психиката озарява,
честоти квантови прелива
и светло мозък вдъхновява

в решенията нестандартни,
учудващо новоприложни,
в делата благодатни
и приказно възможни

с Природата да бъдат в унисон,
ненарушаващи хармония,
в душата да отеква звън -
на сферите живителна мелодия!

Елисавета СТЕФАНОВА,
София

ОГЛЕДАЛО

В теб сега се вглеждам
и виждам твоето ego,
злоба, завист, ревност
и гордост и щестлавие,
и всичките ти недостатъци.
И светлината виждам в теб.
Смелостта и силата да бъдеш,
желанието да си потребен,
любовта и вярата в доброто,
и радостта ти от живота.
В теб сега се вглеждам,
а виждам себе си.
Като в огледало.

Мария ИВАНОВА

ЗАВИСИМОСТ

(на тези от некролозите и на
тръгналите по техния път)

На некролога - снимка младежка,
колко ли съдбата тъжна, тежка?
В пътя искаха, но не вкараха,
за това пък в гроба откараха.

Без цел ли ти е вече живота,
улицата те чака с охота.
Наркотикът е отмъщение
за твоето жалко падение.

Свършиха ли се веч ценностите,
та се отгаде на ленностите.
От безволевата ти проява
зависимостта се появява.

Влезеш ли на дявола в лапите,
следват вкупом мрачни етапите.
Равновесие загубваш бавно,
а всичко ти се струва и „славно“.

Вземеш ли се в ръце и не пиеш,
можеш навред любов да откриеш.
Откажеш ли се и от тълпата,
избираш навеки свободата.

Животът свой анализирай и виж,
осъзнай се, ще намериш престиж.
Излез там, високо в планината,
може да откриеш и зората.

Бойка МАНЧЕВА

Живели в древни времена
десетки горди племена,
все българи са те били,
велики, мъдри и добри.

Навред по цялата земя
издигали са знамена,
строители на градове,
будители и магове...

МАДАРСКИЯТ КОННИК

През колко зими и лета
вървял е конникът на
Мадара
от вечността към нас –
родените във този век,
през който връщаме се
пак при Теб.

Съзнали своята сила –
свята,
власт, живот,
да бъдем верен Тебе,
Господи, народ!

Светла ПАНAYOTOBA,
Клисура

Разбра ли някой колко хубост, мощ
се крий в речта ти гъвкава, звънлива -

от руйни тонове какъв разкош,
какъв размах и изразитост жива?

Иван ВАЗОВ, „БЪЛГАРСКИЯТ ЕЗИК“

В търсене на Божественото тук

Лиана Фероли

Една звънливо трептаща душа, всеки ден „пониквана“ от слънцето и „усмихваща светлината“, за пореден път намери чрез бистроструйната си поезия доказателство, че е звездно потеклото на душите ни. И че обитаваме звездните простори най-вече чрез любовта. Особено, кога-

то ни залюлее екстазно люлката, в която песчинката и Вселената са равни. А това съвсем не е невъзможно, щом като всяка една душа е „парашутче от космическото глухарче“. Щом като любовта е едно алхимично превръщане, едно „благостно разпятие“, побрало цялата красота на Семира и на „лотосния свят“

на сърцето ни. В тази еднаквост на светове, усещания, мириси, цветове е свършена дори и „тъжността“, дори и „думата-перце“ от крилото на Пегас. В него и болката е прекрасна, дори и когато е преглътаната с „виното на мрака“. Та нали, неслучайно, според легендата, живата вода извира от най-мрачните дълбини.

За да може неутолимата ни жажда по Сияйния Извор да бъде все така омайна, непресхваща и мамеща. Само такава жажда е свещена и преобразяваща земното в чист Дух от Светлина и Слово. Затова така много ѝ прилягат разлъките, разделите със земното, за да се освободи от притеглянето на тленното обвързване.

Та така тази душа, вестителка на Вечността, да носи това, което я носи нея самата. С призиванието да го дарява. А тя го прави така щедро, че все повече се разтваря, разширява до една вакуумна неизбродност, в която е трудно да намериш своя малък кълн. Но за сметка на това пък онова, което говори в тази душа, е от-

звук на Вечния глас, отдаден чрез нея на Себе Си. В това е разковничето – да направиш тук, на Земята, постижим твой извечен дом. Като пребиваваш в светлината като в свое естествено състояние.

Като Дима.

БЛАГОСТНО РАЗПЯТИЕ

Слънцето ме пониква всеки ден
сър скоростта на тревата.

Душата ми
е бъдеще след мене,
и минало,
и вечност в светлина.
Цвете слънцелично,
частица от дъга.

Избяга отвъд хоризонта
пъргавото кенгуру на залеза,
без да ме вземе в джоба си.

Тъгата – кукувича прежда,
ме оплете.
Твоят смях я скъса.

Не искам обезтебено
бъдеще и сега.
В миналото ще те приюта.

Ако разреши на болката –
ще ме помете.
А дърветата ме очакват.

Човекът –
разпятие лотосно
между калта и цвета.

Болката –
едното колело на съдбата.
Другото –
дъгата.

Навярно болката е цвете,
което никне в сърцето.
Нося букети.

Любовта –
благостно разпятие.
Вечно възкресение.

Пръстите ти – петолиние,
искрящо от
нотите на сълзите ми.

Загадъчното послание на снежинките
се приземи
върху многоточието на сълзите ми.

Морето и небето – раковина,
в която с теб сме бисерчето.

В премълчаното те търся.
В тихото те събирам –
късчета простор.
Вятърът косите ми
на стрели опъва,
но не те уцелват.
Намирам те.
Преди теб.

*Пролетта
е по цветна от всякога –
от очите ми,
неустово зелени от обич!
Щастлив екстаз
на слети вселени...*

*Залезът ронливо
в земята се пося.
Чакам на изгрева
цвета...*

*Небето през деня
е цвете
с тичинка–слънце,
през нощта –
с тичинка–луна.*

*Белег от сълза,
следа от сянка,
въздишка от облак,
спомен от светлина,
начало на стих...*

*Неустово тесни са думите
за космичния свят
на сърцето.*

*Опитват пространството
думите,
разширяват го,
известяват,
просветляват.
Любовта е отвъдност.*

*Любовта ме докосва
до магичния кълн на живота.*

Дима ЧОНОВА

ЕНЬОВА НОЩ

Нощта се разлуни.
Вятърът подлудя.
Пеперудите извиха
пъстро хоро.
Тревата приласка стъпките ни...

Жаждата ми
е отвъд твоето присъствие.
Неумолимо вечна.
Моят дом е висина далечна.

Отвъд е в мене.
И тук – е там.
Далече е – вътре.
В мен – всичко. Знаем.

ОБИЧАМ ТЕ
с пречистващата невъзможност
на заедността ни.

Ще се разтвори тихо
във пространството.
Звездите ще помислят,
че съм им сестра.
Планетите – че съм комета.
Тъгата ще увехне.
След това
галактиката по-силно ще свети –
от моята душа.

Поетиката на новата епоха

Лиана ФЕРОЛИ

Дима Чонова е родена в Димитровград. Сега си има внучка, за да я научи на най-красивото детство. В поезията ѝ то се нарича тъждество между език и живот. Живот в проникновението и в озарението на мига. В момента преподава икономически дисциплини в частния колеж по мода и дизайн в София "Св. Ариадна". Сътрудничи на в. "Азбуки", в. "Пулс". Първата ѝ поетична книга "Пръски дъжд" излиза през 1995 г. А с втората "След спиралата на болката – златната точка на слънцето" спечелва наградата за поезия на КДК-Димитровград за най-добра книга за 1994 и 1995 г. "Небе за утре" е третата ѝ стихосбирка. А най-новата "Частица дъга" (2008 г.) бе представена по случай Празника на българската култура на 22 май от 17.30 ч. в Регионална библиотека "Н. Й. Вапцаров" - Кърджали.

"Думата е страшно нещо, в нея са затворени изразните средства на всички изкуства: бои, линии, форми, звукове, движения - всичко, стига да можеш да боравиш с тях нейни богатства"

Йордан Йовков

ШШШБШЛ

- Може, може... земвам те. Трябва само да питаш Велико кехая.

И като помълча малко, тя прибави:

- И кърсердарина Мурад бей... Готово. Виж ли как го заших - каза тя и пусна ръкава, - да ме помниш, да го носиш по живо, по здраво...

Шибил я погледна и се засмя. Те попри-

Йордан ЙОВКОВ

Шибил, страшният хайдутин, когото заптиета и кърсердари търсеха под дърво и камък, слизаше от планината и отиваше да се предаде. Утре тая вест щеше да се разчуе навсякъде, кой щеше да я повярва? Шибил малко се грижеше за това. Той бързаше и мислеше за друго.

Мислеше си как преди месец-два, от високите върхари на Сините камъни, където между гнездата на орлите беше и неговото хайдушко гнездо, той видя, че долу по пътя идат жени. Не беше в хайдушките правила да се задяват жени, нито имаше място за жени в сърцето на хайдутина. Но Шибил беше погазил много закони и не знаеше вече, нито искаше да знае кое е грях и кое не. "Жени, тук, сред Джендемите - помисли си той, - и това е добра плячка!" И той стана, незагрижен ни най-малко накъде го влече любопитството му. Хайдутите тръгнаха след него, засмяха се и зъбите им лъснаха като на гладни вълци.

Слязоха долу, минаха през гората, която още не беше се развила, и излязоха на пътя сред Джендемите. Това място беше най-страшно. Тук пътят се вгълбяваше навътре в дола, извиваше се по едната и по другата страна, чертаеше две дъги, два обръча на капан, в който много хора бяха намерили смъртта си. И както правеха и друг път, хайдутите препречиха пътя, изправиха се там, страшни, брадясали, наметнати с черни арнаутски гугли, отрупани с оръжие. Жените се показаха на завоя и щом ги видяха, спряха се като втрещени; после се втурнаха, едни надолу, други нагоре, и започнаха да бягат, но краката им се подкосяваха и те само лъкатушеха на едно място, като ударени птици. Прималели от страх, те паднаха на земята и заплакаха.

Хайдутите не се трогнаха, те дори не ги и погледнаха. Тяхното внимание беше другаде: една жена стоеше още на пътя, млада, хубава. И как беше пременена! Синя джанфезена рокля, елече от ален атлаз, пъстра божигробска престилка, сребърни пафти. А на шията ѝ тежки нанизы, ред едри алтъни, ред рубета и махмудии. Къде беше тръгнала тъй натруфена, на сватба ли? Луд ли беше тоя баща, който беше я пуснал сама из тия планини?

Шибил пристъпи по-напред, момата го гледаше спокойно и право в очите. Една отвесна черта беше се спряла между гайтанените ѝ вежди, алените ѝ устни потръпваха.

- Брей! - извика тя и крехкият и глас странно прозвуча сред плача на жените. - Да си вървите по работата, че знайте ли се! Не ви ли е срам, какво искате от едни жени!

При тия думи хайдутите, които не снесаха очи от алтъните на шията ѝ, се спуснаха към нея и отдалеч протегнаха жилестите си ръце. Шибил махна с ръка и ги спря. После се обърна, изправи се на целия си ръст и отвисоко измери с очи момата. Какво бяло лице! И тънка в кръста, а полите и широки, като на кукла. И какъв кураж! Очите му заблещяха весело, наду го на смях. Но по-рано от него момата беше се размяла с глас. Лицето ѝ светна, стана по-хубава и сега можеше да се види, че очите ѝ са сини и зъбите бели. Шибил я гледаше учуден: какъв ще е тоя дявол?

Как стана всичко онова, което отпосле се случи, Шибил сам не можа да разбере. Жените се свързаха и макар още плахи като кошути, надойдоха към него. Разведри се сякаш планината, долу се зачу да шуми реката, в гората се обади птиче. Сам Шибил беше седнал на един камък, усмихваше се, слушаше брътвежите на момичето. Какво приказваше

то? Един господ знае - думи, които не значат нищо, думи, които се забравят. Но как светеха очите и как беше приятно да я гледа човек. Настрани, укротени като по някое чудо, хайдутите бяха насядали и спокойно пушеха.

- Та ти си Великокехайовото момиче - говореше Шибил. - Рада се казваш. Че как те е пуснал баща ти? И пременена, с алтъни, с тия върви махмудии... Аз ще ги взема!

- Бре, ще ги вземеш! Я да ми дадеш още, че ми са малко! Я виж - извика тя, като показваше с ръка, - я виж как ти се скъсал ръкава. Чакай, аз ще го зашия!

Шибил погледна ръката си, сложена върху тапанджата на пушката: червеното сукно наистина беше се скъсало. И преди той да разбере шегува ли се тя или не, видя я току пред себе си, виждаше мъха на бялото ѝ лице, червените ѝ устни и когато го погледнеше, очите ѝ го заливаха с мека и сладка светлина. Усмихваше се и го гледаше дяволито, прибираше скъсания ръкав, а в устата си държеше игла и конец.

- Не мърдай! - сгълча го тя. - Започвам. И тури нещо в устата си, та да ти не зашия и ума. Барем да го имаш!

Засмяха се всички.

- Слушай - продължаваше Рада, - да се ожениш, че да има кой да те кърпи. Да не ходиш такъв окъсан, като...

- Като какъв?

- Като циганин!

Шибил се понамръщи. Жените плахо се спогледаха.

- Да се ожена - каза Шибил, - ама момите не ме искат.

- Ба, ще те искат. Такъв ерген!

- Е, хайде, вземи ме ти!

- Кой? Аз ли? През дол бяга, цървул стяга, що е то? Хайдутин. Не, не ми трябва. Хайдутин не искам.

Шибил пак се намръщи. Рада срещна умолителните очи на жените и бързо рече да се поправи:

казваха още, после жените си тръгнаха и Шибил ги придружи чак дотам, дето се свършваше гората и започваше полето.

Когато се случи това, беше пролет. Тук-таме само из долищата беше се раззеленила прясна букова шума, а по другите дървета имаше само пъпки. Шибил се връщаше в планината и още се усмихваше. След него вървяха хайдутите, гледаха в земята и мълчаха. Черен гарван прелетя над тях и заграка - лош знак! Шибил не забеляза, но хайдутите се събраха накуп и си зашущаха нещо. Жена беше се изпречила на пътя им, хубава жена, а всичко това не предвещаваше нищо добро.

Мина се още някое време, стопли се повече. Цъфнаха дивите сливи, разлистиха се крушите и един ден, сред топлия въздух и сред слънцето, закука кукувица. Както беше обичай, Шибил започна да брои, за да види колко години ще живее, но после се замисли за възрастта си и му се стори, че е вече стар. Спомни си Рада и се усмихна: "Каква чудновата бърканица - мислеше си той - от жена, дете и дявол! И как всичко ѝ прилича; каже нещо - умно е, направи нещо - хубаво е!" И той я виждаше тъй, както беше я видял, когато държеше иглата с конца в устата си, гледаше го и се усмихваше. "Не игла - помисли си пак Шибил и въздъхна. - Нож може да държи тъй в устата си, и от тоя нож човек на драго сърце би умрял!"

Тъкмо в това време минаха търговци и хайдутите ги спряха. Изплашени, прежълтели като смин, те едва се крепяха върху седлата на конете си и чакаха да чуят какво ще рече Шибил. Но Шибил не ги накара да отворят дисагите си, нито потърси какво има в кемерите им. Отдалеч той отваря приказка за туй, за онуй, споменава за Велико кехая и най-после заговарва за Рада. Хайдутите гледат в земята и изгарят от срам. Шибил пуца търговците да си вървят, изпраща ги донейде и високо им заръчва да носят много здраве на Рада.

Хайдутите вече не продумаха на Шибил, нито смееха да го погледнат в очите. И когато вечерта се прибраха в планината на върха на Сините камъни, между орловите гнезда, и Шибил си легна и заспа, те останаха около огъня и си приказваха. Планината си беше същата, убежището им беше сигурно. И все пак те бяха неспокойни и плахо се оглеждаха наоколо. Изкрещи някъде лисица - стори им се, че човек се кашли; изпука някоя съчка - мислят, че иде някой. И те по-близо се навеждат един към друг, шепнат си и гледат как Шибил се върти в съня си, как пъшка и приказва нещо. Тогава те станаха и се застягаха за път. Не го убиха, но избягаха от него, както се бяга от чумав.

Шибил остана сам. И тогава парите от царските хазни, които беше обирал, пръстените, измъкнати от ръцете на живи и на умрели, златото и среброто от черкви и манастири - всичкото имане, което той беше натрупал и беше скрил из пещери и хралупи, всичко това потече в къщата на Велико кехая, все подаръци на Рада. Скъпи подаръци за всяко "много здраве" от нея. Но ето, той получи хабер, който го замая: Рада го викаше да слезе в село; баща ѝ им даваше благословията си, Мурад бей му прощаваше. И в знак, че думата му е вярна, кърсердаринът му пращаше божигробски броеници от кехлибар.

Дълго време Шибил мисли дали това не е примка. Всичко, което имаше, беше го дал. А гората беше

“Затова има приказки, затова са ги хората измислили. И песните са затова... да те измъкнат от истината, за да разбереш, че си човек”

Елин Пелин

се раззеленила вече цяла, натежа и потъмня, поляните се покриха с висока трева, цъфна божурът, цъфна и росенът, самодивското цвете. Из долищата се понесе дъх на люляка и на липи. И когато в усойте проехтя ревът на рогач, а в Старата кория загукаха гриви гълъби - корав се стори на Шибил камъкът, на който вечер слагаше главата си, и тежка му се видя пушката. Той повече не можеше да трае и тръгна за село.

Когато потегли от Сините камъни, беше гладен, когато слезе долу на пътя и се обърна назад, върховете на планината и канарите по тях бяха се зачервили от залеза на слънцето. Но орлите още се виеха пред белите сипеи и каменните стени на урвите. Тия орли, които бяха навикнали на леш и които често пъти, кацнали на някоя скала, ръфаха човешки месо. Мръкваше се, в долищата се спускаше синкава мъгла, по байрите лазеха дълги сенки. Планината беше се спотайла, тиха, замислена, сякаш гледаше след Шибил и питаше: къде? Домъчня му на Шибил, съмнението като червей загриза сърцето му. Той седна на един камък и се замисли.

И всичко пак прекара през ума си, всичко премисли. Когато повдигна очи, месецът беше изгрял. Друг свят виждаше пред себе си Шибил и друга беше станала планината - разстлана нашироко, мътна, изгладена като синя стена, загърната в бяло було. В черни сенки се спотайваха горите, от поляните идеше хлад и бяла мъгла пъплеше по тях и се извиваше като змей. Някъде в мрака светваше светулка, написваше с огнена черта някакъв знак, някаква тайна дума, и угасваше. А дълбоко в дола нещо пееше - реката ли беше това? - пееше тъй тихо, тъй хубаво.

Шибил гледаше пред себе си и мислеше. В очите му като къси жълти жици се чупеха лъчите на месеца, искряха и се сплитаха в някакъв смътен образ, който ту се явяваше, ту се изгубваше. Но Шибил ясно виждаше две очи, които го гледат, една усмивка, която го мами. Той стана, тръгна подир тези очи и тази усмивка и повече не се обърна назад.

Три предпазливи удара, тихо пошепнато: “Аз съм, Мустафа”, вратата се отваря и той влиза в бащината си къща. На огнището гореше огън, сенки играха по стените. По главите на пищовите на Шибил, по паласките и пискюлите на вулията му блясват отражения. Висок и снажен, къщата сякаш беше тясна за него. Той срещна очите на майка си и разбра всичката тревога, която я мъчеше.

- Мустафа - каза тя, - защо дойде? Ще идеш ли там?

- Ще ида.
- Ще идеш! Кога?
- Утре.

Старата жена познаваше добре сина си и знаеше, че е излишно да настоява, да го раздумва. Тя седна край огъня, обхвана с ръце коленете си, потопи очи в земята и зареди:

- Мустафа, от три дни сеймените на кърсердаря леят куршуми и точат ножовете си; опитват ги с пръст да видят дали са остри, косъм да спуснат върху тях, косъма ще разрекат. И сучат мустаците си и гледат към нас... Мустафа, нещо лошо има да стане.

Шибил се обърна и я погледна, но погледът му беше такъв, че тя не знаеше дали той беше я чул и дали беше я разбрал. Тя се спотаи и не каза вече нищо.

А Шибил се разпасваше и сваляше от себе си пищови с позлатени дръжки, кулаклии ножове, работени със сребро паласки - всичко това, което за него беше вече тежко и непотребно бреме.

Горе, на Черковното кафене, до разтворения прозорец седят кърсердаринът Мурад бей и Велико кехая. Беят е намръщен, мълчи и замислено смуче чибука си. Но Велико кехая е весел, той ходи из стаята, размята дъното на широките си шалвари, час по час вади от пъстрия си копирен пояс голям като топка часовник, поглежда го и пак го скрива. После потрива ръце и дума:

- Всичко е наредено, бей ефенди; гледай си работата, вълкът е в капана...

На масата пред кърсердарина са сложени две кърпи: бяла и червена. Това са условните знаци за сеймените, скрити в пусия. Ако беят развее от прозореца бялата кърпа, това значеше милост, ако развее червената, значеше смърт. И те чакат, и поглеждат към улицата. Никой не се вижда. На портата не е излязла Рада, нито Мустафа се вижда да иде.

Велико кехая не може да се стърпи и се завтича до къщи.

- Е? - пита беят, когато той се връща.

- Всичко е наред. Облякла се е в най-хубавата си премяна, ален атлазен елек, синя джанфезена рокля. Също тъй, както беше се облякла, когато я пратихме в планината. И жена нали е - гледа се в огледалото, пише веждите си и се смее.

- Какво ще се смее - казва сърдито беят, - не знае ли какво има да стане?

- Знае, как да не знае.

- Ти каза ли й всичко?

- Хм... всичко не й казах, можеше ли? Ама не! Всичко й казах, всичко. Ефендим, не бери грижа, работата е наред.

Минава още час. Никой не иде. Велико кехая тича пак към къщи, бави се там сега повече и най-пос-

ле се връща.

- Е? - пита беят.

- Остави се, сега пък друго. Плаче. Дохождала оная вещица, майка му. Аз да бях я сварил, щях да я науча нея. Дохождала, ефендим, и кой знае какво ще е набъбрала. Сега чупи ръце и плаче. “Не давам, вика, косъм да падне от главата му. Ще му пристана, ще избягам с него в планината!” Ах, жени, жени! Тъй са те. Нейсе. Наредих я. Ще излезе. Ей сега ще я видиш на портата...

Кърсердаринът глади брадата си и мълчи. Сини кръгове от дим се огъват и вият около главата му.

Но ето: Рада стоеше на портата, отдолу идеше Мустафа. Кърсердаринът и Велико кехая тичат към прозореца, крият се зад пердето, гледат със затаен дъх.

Мустафа върви по средата на улицата. Върху покриви, върху овошки грее слънце. Далеч в дъното на улицата се виждат планините, където Мустафа беше цар. Няма оръжие по него. Но как е пременен! Дрехи от синьо брашовско сукно, сърма и злато. Тънък и висок, малко отслабнал, малко почернял, но хубав и напет. В ръцете му броеница от кехлибар и стрък червен карамфил - броеницата от бея, карамфилът от Рада. Той е близо, гледа към Рада, гледа я и се усмихва.

Беят мачка бялата си брада и дума:

- Какъв юнак! Какъв хубавец!

- Кърпата, бей ефенди, кърпата! - вика Велико кехая.

- Какъв юнак - повтаря беят унесен, - какъв хубавец!

Велико кехая грабва червената кърпа и тича към прозореца. Беят го хваща за ръката:

- Не, чорбаджи, такъв човек не бива да умре!

- А момичето ми! А честта ми! - вика Велико кехая, отскубва се, отива до прозореца и размахва червената кърпа.

Припукаха пушки. Стъклата на прозорците зазвънтяха, къщите се залюляха, върху земята сякаш падна черна сянка. Шибил се спря, страшен, хубав. Накъса броеницата, но карамфила не хвърли, кръстоса ръце на гърди и зачака. Миг-два - колкото сеймените отново да напълнят пушките си. Остър писък се издигна откъм долната махала. Шибил не трепна. Друг писък откъм портата на Велико кехая. Шибил се обърна: беше Рада. Тя тичаше към него и простираше ръце, като да го запази, той разтвори ръце, като да я прегърне. Припукаха пак пушки. Падна Шибил, падна най-напред на лицето си, после възнак. Падна до него и Рада.

И всичко утихна. Слънцето огряваше камъните на калдъръма. Като петно кръв между двата трупа се червенееше карамфилът.

От Черковното кафене, от прозореца, някой отчаяно размахваше бяла кърпа.

Силата на човека е в мисълта. Тя създава цялата вселена. Тя е творчески принцип. Когато всички хора се обединят в своята мисъл, и невъзможното става възможно.

Петър Дънов

Ако няколко добри хора съсредоточат мисълта си към доброто на своя народ, те биха постигнали големи резултати.

Петър Дънов

Езотеричната анатомия и физиология

Цветана
КАЧЕРИЛСКА

Езотеричната анатомия и физиология е пренесла през вековете древнопознанието за човешкото тяло. Тя не е в противоречие с научните открития, а съхранява тайните и знаците, които свидетелстват за здравето, характера и природата на човека.

Езотериците твърдят, че има няколко рода материя, взета от цялата Вселена, за да се създадат хората. Първичната материя, от която е сътворен светът, е била 1000 пъти по-рядка от тази на водорода. Висшите светове работят алхимически, за да преобразуват низшите елементи, които сега функционират в нашите тела. Така те разрешават една сложна задача в своите лаборатории, подготвят появата на новата култура на сърцето, където духът ще може да работи пластично, умът - възвишено, и ще поддържа благородни стремежи.

Човекът има 12 тела, но засега функционират само 4,

всяко от които със своя анатомия и физиология: физическо, чувствено, умствено и причинно. Другите 8 са в зачатъчно състояние. Когато навлезем в духовния свят, ще се проявят още 4, а в Божествения свят ще се развият и останалите. Всяко тяло е съставено от специфична материя, а отделните органи са свързани с един от четирите свята. Телата са триизмерни,

чувственият свят е от четвъртото измерение, умственият - петизмерен, причинният - шестизмерен. Душата е от седмото измерение, а Духът - от десетото.

Посветените знаят, че тялото е една Божествена дреха, която се подновява и изменя на всеки 7 години. Не случайно те отдават голямо значение на 7-годишния период в човешкия живот, през който обикновено настъпват важни промени.

Всеки орган на човешкото тяло има двойна служба - материална и духовна. **Между добродетелите и отделните органи и системи в тялото има пряка връзка: истината държи храносмилателната система в изправност, правдата поддържа дейността на сърцето и белите дробове, добродетелта - костната система.**

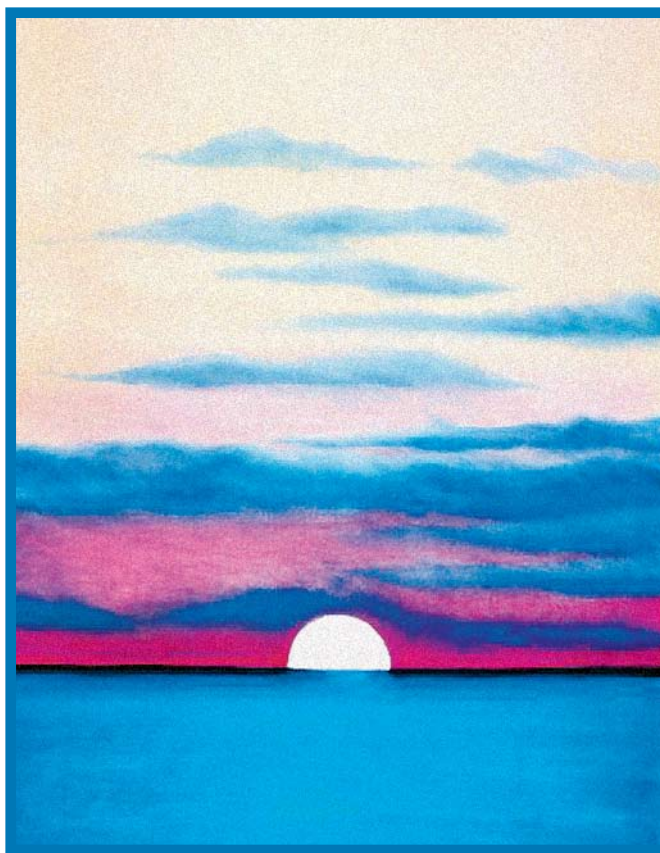
Каквато е душата на човека, такава е цялото му тяло; каквото е сърцето му, такава е устата му. Каквото е носът, такава е интелигентността му; каквито са краката, такива са и добродетелите му; ръцете съответстват на правдата. Ако материалните работи на човека се объркат, разстройва се стомашната система. Силата идва от белите дробове. Различните органи

отговарят за връзката ни с духовния свят: белият дроб ни свързва с херувимите, сърцето - с престолите, т.е. с Божествения разум, стомахът - със съществата на благородството, черният дроб - с властите, жлъчката (тя е центърът на доброто) - със съществата на доброто, чрез далака човек се свързва с началствата (Божествената правда), бъбреците са връзката ни с архангелите, ангелите са основата на живота. **Окултната медицина не препоръчва операциите, тъй като оперативната намеса и отстраняването на някой орган нанася поражение не само на физическото тяло, но и на духовните тела.**

Всички планети влияят на определени органи и системи. Юпитер дава активност. Сатурн разширява съзнанието и ума, влияе на черния дроб и костите; Слънцето влияе на сърцето, белия дроб и далака; Марс - на жлъчката и половата система; Юпитер - на стомаха, слънчевия сплит и тимусната жлеза; Венера - на бъбреците; Меркурий и Луна - на мозъка и нервите; Меркурий - на тиреоидната жлеза; Сатурн и Уран - на хипофизата; Нептун - на пинеалната жлеза.

Под влияние на Слънцето се събужда космическото съзнание на човека

Хората на чувствата остаряват по-бързо, отколкото хората на трезвата мисъл, а необузданите емоции са причина за отслабване на

паметта и за нарушения в кръвообращението. Слабият човек повече мисли, а пълният повече чувства.

Омразата скъсява живота, а любовта обновява клетките.

Всички нечистотии от умствения и сърдечния свят се складират в черния дроб. **Здравото се възстановява чрез чиста мисъл, а се поддържа чрез чисти чувства.** Хората са като скачени съдове и помежду им става обмен на енергии - здравият отдава, а болният приема.

Духовната сила на човека е в слънчевия сплит. Езотериците съветват: "Затваряйте я с 9 ключа, но прекарайте през нея 9 крака, за да пият от тях всички жадни."

Когато силата присъства в цялото тяло, човекът е здрав. Когато

топлината присъства навсякъде - той е добър. Когато светлината е навсякъде в него, той е умен.

Щом човек губи магнетизма си, косата му пада. Къдравата коса е признак за голямо количество магнетизъм и много упоритост. Къдрокосите не са лоши, но обикновено са спрехави.

По лицето на човека се съди за мозъка. Ако дължината на лицето е равна на широчината, човек не може да бъде гениален. Гениалният живее в най-високите си мисли, а религиозният - в най-високите си чувства.

Ако умът е по-добре развит от сърцето, раменете са по-широки и прави; ако чувствата са по-силно развити, раменете са закръглени.

Материята, от която са изградени очите, не е земна.

Веждите са границата между духовния и умствения свят, а пък мустаците у мъжа са границата между ду-

ховния и физическия свят. Областта на всички нещастия започва от брадата надолу, поради което окултистите я наричат тринадесетата област. Веждите трябва да бъдат толкова дълги, колкото е дългът носът и колкото е дължината на устата. Дебелите вежди са белег за положителен характер и щедрост, а тънките - за отрицателен тип. Същото важи и за мустаците.

Челото е мярка, с която Бог мери.

Носът е мярка, с която ангелите мерят. Песимистите имат изкривен нос. Човек с тесен и сплеснат нос отвсякъде е беден. Широкият нос подсказва, че притежателят му е чувствен тип.

Брадата е човешка мярка. Широка брада показва положителен тип във физическия свят и отрицателен - в умствения. Ако търсите човек за физическа работа - да е с широка брада, ако ви трябва за умствен труд - да е с тясна, заострена брада.

Аурата на човека е естествена преграда.

Когато хората общуват, не трябва да скъсяват разстоянието помежду си повече от 50-70 см, в противен случай навлизат в аурите си и това създава дискомфорт. Никой няма право да навлиза в чуждата аура без позволение. В противен случай се нарушава един от Вселенските закони, което се заплаща скъпо от нарушителя. Вселената не допуска безнаказано своеволията.

27.04.2009г.

Използвана литература:

Положителни и отрицателни сили в Природата. 2 част. Б. Дуно. С. Хелиопол, 1998г.

Новата мисъл, Учителя П. Дънов. С. Хелиопол, 1993г.

Книга за здравето, П. Дънов, Астрала, 1999г.

Интуицията - гласът на душата. П. Дънов.

Сайт на Българска Родна Партия
www.bg-rodna.org

Проектант на главата на вестника и герба на БРП художник Христо Танев

Всенародно екологично движение (ВЕД) "Родово име"

Издател: академик АТАНАС ПАНЧЕВ - член на Руската Родова Академия (РА)

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Кръстанка Панчева
ЗАМ. ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Ася Кръстева
РЕДАКЦИОНЕН КОЛЕКТИВ:
Рени Радева
Антоанета Андонова
Ети Бобева
Милена Атанасова
Цветан Андреев

Николай Кафтанджиев

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1172 София
кв. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" N1
Хотел "Диана 1", ет. 6, ап. 62
тел.: 02 962 16 85,
02 962 16 86, 02 962 16 87
e-mail: rodimie@abv.bg
www.rodovo-imenie.org

ISSN 1312-7063

Издателска Къща "Новата
Цивилизация" ЕООД - София
Уникредит Булбанк
IBAN: BG04UNCR96601031647309
BIC KOD: UNCRBGSF

ОТДЕЛ РАЗПРОСТРАНЕНИЕ И
АБОНАМЕНТ: 0888 693 359

Уведомяваме читателите, че за непоръчани статии хонорари не се изплащат.

„Да желаете малко, да вършите много - това е посоката на Четвъртото измерение.“

Петър Дънов

„Енергията постоянно еволюира във Вечността.“

Петър Дънов

ПРИКАЗКИ ЗА ЦВЕТЯТА

ПЕТУНИЯ

Васил КАНИСКОВ

Петунята може да определя положението на простите звезди. Прости са физическите звезди, за разлика от

духовните, носещи обратни спинове и знаци. Петунята праща постоянно локаторни вълни през четвъртото измерение, поради което чрез нея космическите

цивилизации определят координатите на звездата, която ги интересува. Произнасят името ѝ по Универсалното Съглашение (Съглашение на разумните човечества от физическата Вселена) и тя отговаря не с образ или мисъл, а направо с КВК (координатен входен канал). Имащите позволени могат да се съсредоточат и да се излъчат.

Елма е дал някои имена на звезди, но повечето - по Галактическото Съглашение. В тази приказка, Той остави на

Мен, Универсалния Дух (Учителя), да поговоря за петунята.

„Микрофон“ и вход към Универсума - ето нейното Предназначение. Който има от Мен името на звездата по Моя регистър, със съответно разрешение за

посещение, може да го произнася в продължение на половин час (в най-тежкия случай) - и незабавно ще се озове с физическото си тяло на планета от системата на тази звезда. Немалко от физическите звезди имат планети, подобни на Земята. Учениците

си гостуват - това е факт! Имайте търпение - това ви очаква и вас. За да приеме ясен сигнал, петунята има нужда от изпяването на звездното име - по тоналност и мелодия, дадена от Мен. Аз много често сменям тези

кодове, тъй като някои посветени се записват и не правят вече нищо друго, освен пътувания. Животът на планетно ниво изисква универсализация на съзнанието. Опитът показва, че по-добър път за физическо съвършенство няма. Единствено в духовната Вселена се пътува с персонализация и там Христовият Дух разрешава оставане на едно място неограничено. Постоянното жителство, обаче, и там не е разрешено за повече от определен срок.

Лошото у петунята е, че тя може да изпраща, но не може да посреща. Това се извършва от други съзнания - този път чисто човешки. Казано е, че пътуването по световите е възможно само ако сте обикнали пратениците им на Земята. Оттук се тръгва към всяко космоплаване! Праща ли нечий дух-покровител сигнал, че сте се отнесли с поверения му пре-красно, Аз отчитам това и определям мига, когато можете да отпътувате за звездата му. До час преди това съобщавам името ѝ и тогава вече можете да започнете съсредоточение с песен пред петунята.

Повече от 4-5 милиарда физически звезди засега не можете да посещавате. Хората днес са на голям изпит - ще могат ли да обичат всички, всекиго. Пътуванията чрез роботите-хуманоиди, разбира се, са невъзможни.

19.05.1985 г.
София - Изгрев

Из „РОМОН ОТ БОЖЕСТВЕНАТА НАУКА“

“Докато поне 9 човека, живеещи на планетата, имат стремеж към осъзнаване на Божественото земно битие, ведическата цивилизация е жива. А те не са девет, а стотици хиляди все повече откриват истината в себе си и променят начина си на живот. Скоро те ще станат милиони, но преди това

стотици хиляди трябва сами в себе си да открият загадката, да разберат причината за катастрофата”

Владимир Мезре, из “Обредите на любовта”

НАУКАТА ЗА ОБРАЗИТЕ КАЛЪФ ЗА ДУШАТА

Душата ви е дошла на този свят, изпълнена с доверие и надежди, с широко отворени очи. Но махалата веднага са й стъпили на врата, като са й внушили, че тук никой не я е чакал, че не й се радват и тя трябва да върши мръсна и тежка работа за парченце хляб. Наистина не всички се раждат в бедност, но богатите също имат свои проблеми, макар и по-различни. В света на махалата те страдат не по-малко, отколкото бедните.

Душата ви не е дошла в материалния свят, за да страда. Но на махалата е изгодно, когато борбата за място под слънцето става норма. Както знаете,

махалото, родено от общите мисли и действия на група хора, започва да живее самостоятелно по законите на енергоинформационната същност

Чрез енергоинформационния обмен то подчинява привържениците си на своята воля и ги кара да мислят и действат за неговите интереси.

Хората дават енергия на махалата, когато проявяват недоволство, раздразнение, ярост, безпокойство, страх, а също и когато участват в битките на махалата

Свикнали сме да живеем в света на махалата, в който потисничеството, враждата, конкуренцията, войните и много други отношения на съперничество са норма. Дори не ни идва наум, че всичко това не е нормално, че би могло да бъде различно. Вижте този свят от гледна точка на модела на махалата, спомнете си всички прояви на ненаситната им жажда за енергия и си представете какъв би могъл да стане светът, ако се освободи от тях.

Няма ли енергоинформационен обмен, значи не съществуват структури, които се стремят да присвоят чужда енергия и да пораждат съперничество. Трудно е да си го представим, но може с увереност да се твърди, че в такъв свят ще има много щастие и твърде малко страдания.

Внушили са ни, че борбата за оцеляване и естественият подбор са необходими и нормални процеси, съдействащи за развитието на живота. Истина е, че те действително помагат за развитието на агресивен свят. Естественият подбор обаче съвсем не е необходимо условие за развитието на живота. Той би могъл да се развива по други, по-хуманни закони.

В света на махалата естественият подбор означава негативен сценарий, според който *загива онзи, който е зле*. Подборът действа по метода на потискането и унищожаването. Не ви ли е идвало наум, че би могло да има и друг, позитивен сценарий? Според него *оцелява този, който е добър*. Тези два сценария по своята насоченост се различават по същия начин, както негативното се различава от позитивното. Може да се поспори дали при естествения подбор действат и единият, и другият сценарий. Но независимо от това преобладаващият фактор е именно отрицателният - загива онзи, който е зле. Във всеки случай в света на хората махалата установяват още по-жесток ред, отколкото в природата.

В природата борбата за оцеляване няма толкова ожесточен и агресивен характер, както в света на хората. Фактът, че в природата винаги някой някога изяжда, не означава, че там постоянно се води война. Лъвът изяжда кравата също както кравата изяжда

да тревата. Животните и растенията нямат понятие за важността и затова равновесието не се нарушава. Важността е качество, присъщо само на хората.

Когато наблюдава природните явления от камбалиярият на важността, човек интерпретира нормалното съвместно съществуване на живите организми като ожесточена борба.

Дори съревнованието за територия и партньори в животинския свят има чисто номинален характер в сравнение с постоянните войни сред хората. Животните много рядко си нанасят телесни повреди, ако не ловуват. В повечето случаи всеки спор се решава в полза на по-силно изревалия или по-страшно озъбилния се. Е, ако все пак се стигне до кръвопролитие, какво да се прави - лапите са тежки. На животните не са присъщи чувства като злоба и ненавист. Храброст и страхливост също липсват - има само инстинкт за самосъхранение. Храбри вълци и плашливи зайци съществуват само в човешкото въображение.

Ние по никакъв начин не можем да променим този свят. Налага ни се да се примиряваме с това, което не зависи от нас. Много ограничения и условности буквално затварят душата в калъф. Завладеният от условности разум става затворнически надзирател на душата и не й позволява да реализира способностите си. Човек просто е принуден да се държи така, както го изисква светът на махалата: да изразява недоволство, да изпитва раздразнение, да се страхува, да съперничи, да се бори.

Поведението и мислите му са предопределени от неговата зависимост от махалата

Както се убедихте от предишните глави, подобна предопределеност отнема енергията на човека, изправя срещу него равновесните сили и го отклонява към лъжливи цели. Като капак външното намерение действа за реализиране на най-лошите му очаквания. Човекът би се радвал да се освободи от предопределеността и зависимостта, но не знае как.

Вече ви е известно, че

Властта на махалата се крепи на важността и неосъзнатостта

Човек реагира на провокациите им неосъзнато. Той машинално се поддава на безпокойство, страх, раздразнение, изразява по навик недоволство и се сърди, лесно го обхваща униние, препятствията го карат да напруга всичките си сили. Живее като насън, подчинява се на натрапения от махалата сценарий. Не осъзнава, че може да го постави под свой контрол. Струва му се, че от него едва ли зависи нещо. Важността въвлеча човека в играта на махалата, а неосъзнатостта отнема последната му възможност по някакъв начин да въздейства върху сценария. Играта се води по правилата на махалата.

Властта на махалата е голяма, но

те няма да успеят да ви попр-

чат, стига да се откажете от важността и осъзнато да се възползвате от правото си да избирате и да определяте сценария

На махалата е изгодно да държат хората под контрол. Те преследват само своите цели. Човекът за тях е инструмент, средство, марионетка. Душата ви е дошла в този свят като на празник, така че позволете си го. Само вие можете да решите да изгубите ли живота си в работа за чуждото ви махало или да живеете за себе си, за собствено удоволствие. Ако изберете празника, значи е необходимо да се освободите от сковаността ви махала и да намерите вашата

цел и вашата врата.

Разумът ви трябва да разбере: не сте длъжен да се съобразявате с деструктивните махала.

Свържете разума и гушата си и ще получите всичко, което е угодно на гушата ви,

в прекия и преносния смисъл. Трябва само да се освободите от махалата. Позволете си лукса да бъдете достоен за най-доброто.

Предстои ви да се убедите, че махалата няма да ви оставят толкова лесно. Щом у вас се появят наченки на решимост да имате, те ще създадат ситуация, в която ще се опитат да ви внушат, че възможностите ви са ограничени. След като се почувствате способен да избирате и да определяте сценария на играта, махалата ще пробват да разстроят плановете ви. Щом изпитате спокойствие и увереност, те ще се опитат да ви уловят. Не се поддавайте на провокации и

не позволявайте да ви изкарат от равновесие

Поддържайте важността си на минимално равнище и действайте осъзнато. От вас не се изискват нито усилия, нито упоритост, а само осъзнато намерение да поддържате важността на нулата.

В тази игра вашите възможности са ограничени само от собственото ви намерение. Възможностите на махалата са ограничени единствено от равнището на вашата важност и осъзнатост

Помнете: щом съм празен, няма за какво да се заловя, осъзнавам ли смисъла на играта, махалата не са в състояние да ми натрапят сценарий. Ако са успели да ви разочароват, да ви разстроят, да ви изкарат от равновесие, значи трябва да се огледате и да разберете в какво сте превишили равнището на важността.

Променете отношението си към това, което ви е изкарало от равновесие. Постарайте се да осъзнаете, че важността не е необходима на вас, а на махалата.

Калъфът за душата ви е направен от вашата важност

Не придавайте на нищо излишно важно значение. Щом забележите, че махалото се опитва да ви улови и да ви извади от равновесие, усмихнете се на себе си и непреклонно отхвърляйте важността. Постепенно това ще ви стане навик. Тогава ще почувствате силата си и ще разберете, че можете сами да определяте сценария на играта. След като спечелите победа в играта с махалата, ще получите *свобода на избора*.

Вадим ЗЕЛАНД
„Трансърфинг на реалността”

„Не всички хора усещат окултните нападки, но ти ще ги разбереш, ще ги почувстваш, ще ги видиш. Моля те, не се страхувай. Страхното е безсилно пред безстрашното. Забрави видяното веднага. Колкото и да е всесилно

чужовището, когато е забравено, то престава да съществува”

Владимир Мезре, из „Роговата книга”

Кратък курс по себеусъвършенстване НА ЛИЧНОСТТА

Станислав СПАСОВ

IV част

Представете си, че хапвате развалено яйце. Сдъвчете го и усетете отвратителния вкус - ще кажете ли, че това е част от вас и ще го оставите ли в себе си? Това е същото като да получите и една отвратителна представа, мисъл или чувство като например: „аз съм без късмет, аз не съм привлекателен, аз не съм желан, аз съм грозен, отвратителен!...”. Или пък направо да изпитате чувство на мъка, на омраза, на гняв, на огорчение, на отвращение. Всичко това са „вкусове”, които попадат, ако не във физическата, то в „чувствената ви уста”. Там ги усещате с вътрешните си фини сетива за чувственост.

Можете да определяте и да се разграничавате от това, кое е външно и отделно от петте ви сетива, защото са ви учили: това е дърво, то не е част от теб, това е ябълка, дори да я изядеш, тя няма да е част от теб. Но

никой не ни е учил, че чувствата, мислите, представите, които осъзнаваме чрез сетивото си за чувствителност (шестото чувство), са също отделни от нас

И затова ние не разграничаваме самото сетиво от онова, което попада в неговата зона на чувственост.

Какво ще направите, ако в устата ви попадне развалено яйце? Ще го изплюете. Точно това трябва да правите и когато в чувствената ви кухня попадне някое от многобройните неприятни представи, мисли и чувства. Запознати по този начин с механизмите на вашето същество, в процеса на упражняване, вие

ще се научите да отбирате

Ще забелязвате вече постъпването на тези неприятни и ще избирате: „приемам”, „не приемам”.

Но да речем, че сте като малко бебенце и умът ви ви храни с „горчиви” мисли и чувства. Той постоянно, като майка с лъжичка, ви пълни устата с неприятни неща, уверявайки ви, че всичко това е нещо нормално и вие трябва да го приемете, без да роптаете. Какво ще направите тогава? Дори да отхвърляте постоянно горчилката на неприятните чувства, то това няма да е решение на проблема, защото все пак те попадат във вашата чувствена кухня. Най-логичното действие е да се запитате: „Как мога да изчистя паметта си от тези неприятни представи, мисли и чувства, така че умът ми да не ми ги подава повече?”

Ние разполагаме с информацията, че

всяка отделна представа, мисъл или чувство са просто съдържание на нашата памет

И когато те се появят пред нас, трябва да сме ясно, че те са вид спомени, предоставяни ни от ума. Може да сме били малки, колкото бебето на съседката, но и по това време умът е запаметявал всичко от обкръжаващата го среда. В паметта ни има чувствени спомени дори и от времето, когато сме били в утробата на майка си и сме ритали вътре с крачета. И сега, в настоящето, умът може да ни обсипва с чувства, които са запаметени още тогава. Може да сме били притиснати в утробата и да сме изпитали задушаване, да сме изпитали силен страх и паника, неспособност да се защитим. Умът може да не ни предоставя тази случка като спомен, защото е забравена, но чувството си остава. То бива подавано от ума всеки път, когато нещо от околната среда бива асоциирано със случката.

Представете си, че в даден момент изпитвате страх от нападащо ви куче, макар прочите ви не виждат кучето. Във вас ще се появи страхът (или каквото и да е друго чувство - гняв, потиснатост, паника, отпадналост и т.н.), но вие няма да разберете откъде идва това чувство. Как, ако не знаете причината за

него, ще можете да се преборите?

От ума идват напълно неосъзнати чувства. Ние ги изпитваме, но нямаме реален образ на техния източник

Затова приемаме, че те са просто като мирис, който се носи из въздуха - нещо неизбежно, което е част от живота. В невежеството си ние не знаем, че тези чувства идват от паметта, а вярваме, че са причинени от реални условия.

Да кажем, че умът ни изпраща представи, мисли и чувства с неприятен контекст по отношение на паяците. Ако реагираме неосъзнато, просто подскочаваме назад, защитавайки се от евентуално нападение, или си казваме: „Паяк - отвратително!”. Но какво става,

ако повишим съзнателността си по отношение на всякакъв вид подобни представи, мисли и чувства и подходим с повече разумност

Очите ни виждат паяк, умът на мига ни показва какво трябва да знаем за него и ни го показва с чувства. Ако ги приемем, то ние ще изпитаме неприятното усещане от тях и най-важното - ще реагираме по определен начин. Но можем да кажем: „Стоп! Защо да ме плаши това малко нещо? Къде е страшното в него?”. Ние можем да го погледнем, но да не се поддадем на чувствата, идващи от ума, а да осъзнаем обстановката на настоящето. Така ще реагираме не под влиянието на спомен, който често е забравен от съзнанието. А можем да направим и още едно нещо, което е много полезно за нас: можем

да се вгледаме надълбоко в появилото се неприятно усещане, което умът пази от миналото

и възпроизвежда сега. Така ще го осъзнаваме и осъзнаваме. Ще проникнем в него и умът ще направи паралел между настоящето и миналото. Ще стане така, че вече паяците няма да са ни отвратителни, гнусни, неприятни, а просто едини насекомоядни, които си живеят собствения си живот. Ще можем да погледнем на тях така, както други хора винаги са гледали - с безпристрастие и спокойствие. И това ще се дължи на това, че самите ние сме осъзнали истината - че няма реална причина поради която да подскочаваме от страх или да припадаме.

Така можем да се отнесем и към всяка една друга ситуация на появяващи се вътрешни неприятни изживявания в нашия живот и да се уверим на практика, че те нямат реална връзка със събитията от настоящето. Този метод на „вглеждане” е доказал ефективността си чрез множество клинични изследвания върху хора, които са били носители на (или по-правилно е да се каже, чийто ум е съдържал) паникотворящи състояния. Хора с фобии към кучета, височини, затворени пространства, затегнати вратовръзки, втрещени погледи на публика и т.н., които са типичен пример за издевателство от страна на техния ум, са успели да се отърват от тези измамни реалности, пораждащи ужасен страх. Макар че в началото те не са били способни в почти никаква степен да се изправят срещу страха и да заявят: „аз не се страхувам от теб!”, все пак в процеса на упражняване по вглеждане в страха, в процеса, в който постепенно са се изправяли срещу него, готови за битка и победа, те са постигнали това, което са търсели - свобода.

В това отношение няма нищо невъзможно и за нас. Независимо какви чувства получаваме от ума, ако имаме ясната представа откъде идват, каква е тяхната природа и какво точно да правим, когато те се появят, то постепенно техният ефект ще отслабне и те ще престанат да ни тормозят. И не само за момента. Ефектът ще отслабва все повече и повече, докато в един момент не изчезне напълно. И става въпрос за всякакъв вид чувства - осъзнати или неосъзнати - имащи към тях прикрепени мисли, например „кучетата са страшни

и опасни”, или усещания, които можем да определим само като неприятни и нищо повече да не ни е ясно за тях („обзема ме нещо като страх, като потиснатост, която не мога да определя точно” или пък „обзема ме умора, някаква хрема ме наляга периодично, астмата ми се обостря и т.н.”).

За да превърнем всички неприятни чувства, с които умът ни засипва, просто в спомени, ние

трябва да си спомним нашето минало или поне онези моменти, в които сме преживяли неприятни събития

Така ще можем да ги погледнем обективно и те да загубят своя отрицателен емоционален заряд. Но да бъдем честни - да си спомниш миналото не е лесно. Опитът на регресивните психотерапевти сочи, че най-големите страхове, които в настоящето получаваме като силно неприятни деструктивни усещания,

се дължат на случки от миналото, в които сме били в частично или пълно безсъзнание

Умът смята тези случки за неприятни за съзнанието и не прави опити да му ги припомни. Затова, ако човек реши да си ги припомни, за пътуването към самото неосъзнато минало той има нужда от съдействието на приятел-водач. Ако това не се случи, този човек никога няма да разбере, че е имал случка, наситена с отрицателни емоции или други събития, докато е бил в безсъзнание. А в почти всички случаи точно там се коренят причините на много от проблемите на хората.

На практика ние се „събуждаме” за живот чак когато достигнем, приблизително, десетата си годишнина. Някои по-рано, други - по-късно. Тогава сякаш получаваме вече употребяван автомобил, който от време на време създава проблеми. В правото си сме да искаме да използваме пълния му капацитет. Виждаме наши връстници колко добре се справят в общуването с противоположния пол, в свиренето, пеенето, танцуването, логическата и бърза мисъл, имат завиден късмет и т.н. Ако сме малко по-проницателни, ние ще заключим, че нещо в нашия „автомобил” не е наред. Нещо му се е случило, някакво произшествие, което при другите не се е състояло. Затова ни е нужно да знаем каква е предисторията. Да се върнем назад, за да осъзнаем какви повреди са нанесени на този наш „автомобил” и да ги поправим.

Аз лично мога да препоръчам на всеки човек да се поинтересува от

методи за връщане в миналото си

Това е *нашето* минало и ние трябва да го познаваме изоснови, от самото начало, до самия край. От миналото ние получаваме представи, мисли и чувства, които, както споменахме, влияят на решенията, които вземаме ежедневно в живота си, и точно тези решения определят бъдещето. Няма да е погрешно, ако се сметне работата по опознаването на миналото за най-важната задача, с която човек може да се заеме. (Лично за мен методът на *Дианетичната терапия* е една от най-съвършените и изпитани техники, с чиято помощ ние можем да опознаем изцяло самото минало.) Намерете и вие своя метод за припомняне на миналото и си помогнете. Но не е полезно за нас да чакаме да се случи нещото, което да ни помогне да се върнем в неосъзнатото си минало и с това, осъзнавайки спомени, да изличим неприятните усещания, загнездени там. Това ще стане някога, но за момента нека приемем, че *ние сме тези, които трябва да се борим за нашата свобода* и чистотата на нашето настояще от неприятни чувства и мисли зависи от това. Тази борба изисква действия. Нека да не позволяваме на нито една мисъл или чувство да ни обладават. Или ако успеят да ни обладаят, защото все още сме неопитни, да бъдем добри наблюдатели и вместо да реагираме, да се вгледаме в тях и да търсим корените им в дълбоко погребаното си минало. Скоро, когато те пак се появят, ние ще сме отработили това „движение” и ще имаме бързата реакция да ги блокираме и приемем като нещо старо и неактуално. Тази реакция е изкуство, което се усвоява както ритането на топка или свиренето. Колкото повече практикуваш - толкова по-умел ставаш. Накрая печелиш при всеки удар. Затова -

упражнявайте се, като се спасявате от тези неестествени за живота и настоящето ви представи, мисли и чувства

И междувременно, като все повече осъзнавате, че вие сте отделени от тях, ще получите от съдбата шанс да се върнете в миналото си, да си припомните неприятните случки и те веднъж завинаги да бъдат изличени от вас.

„Истината е рожба на тишината и постоянната мегдугация.“ Исак Нютон

„Интуицията е шепот на гуха.“

Петър Димков

„Велики са тези, които разбират, че духовното е по-мощно от каквато и да е материална сила и че мисълта управлява света.“

Ралф Емерсън

Из Акашовата летопис

ЖИВОТЪТ НА ЛУНАТА

Докато от средата на **Петия Лунен кръг** човекът работи в смъртно съзнание върху своето физическо тяло, върху етерното му тяло работят Духовите на сумрака. Както показахме, чрез работата, която извършват над физическото тяло в предишния Лунен кръг, те са подготвени да заменят сега Духовите на огъня в етерното тяло. Духовите на огъня, от своя страна, поемат от Духовите на личността работата върху астралното тяло. Духовите на личността в това време са възлезли в по-висши сфери.

Работата на Духовите на сумрака върху етерното тяло означава, че те свързват своите собствени състояния на съзнанието с образите на съзнанието на човешкото етерно тяло. С това те посаждат в хората *удоволствието* и *страданието*, които могат да изпитват от нещата. На Слънцето арена на тяхното действие е само физическото тяло; там те са свързани само с устройството на това тяло, с неговите състояния на удовлетвение и страдание. Сега това се изменя - на Луната удовлетвение и страдание вече се свързват със символите, които възникват в етерното тяло. Следователно, в човешкото смъртно съзнание Духовите на сумрака изживяват един чувствен свят. Това е същият чувствен свят, който по-късно човекът изживява за самия себе си в своето Земено съзнание.

По същото време в астралното човешко тяло действат Духовите на огъня. Те даряват на това тяло способността да развива живо усещане и чувстване към заобикалящия го свят. Удоволствието и страданието, които по описания начин се предизвикват в етерното тяло чрез Духовите на сумрака, носят неподвижен (пасивен) характер; те се представят повече като недействителни огледални образи на външния свят. Обаче това, което Духовите на огъня причиняват в астралното тяло, са *подвижни афекти, любов и омраза, гняв, страх, чувства на ужас, бурни страсти, инстинкти, нагони* и т. н. Понеже преди това Духовите на личността (Асурас) са внесли своята същност в това тяло, сега тези афекти се явяват с характера на себичност, на обособеност.

Трябва само да си представим как някогашният предтеча на човека е съставен по това време на Луната. Той има физическо тяло, в което несъзнателно развива едно **Духовно-себе (Манас)**. Той е надарен с етерно тяло, чрез което Духовите на сумрака чувстват удовлетвение и страдание; най-после той притежава астрално тяло, което се вълнува чрез Духовите на огъня в инстинкти, афекти и страсти. Обаче тези три части на Лунния човек са още напълно лишени от предметното съзнание. В астралното тяло изплуват и изчезват образи, и тези образи се възпламеняват именно от гореспоменатите афекти. На Земята, когато настъпва мислещото предметно съзнание, това астрално тяло ще бъде подчинен носител или инструмент на израствашото в представи мислене. Сега обаче на Луната то се развива в своята пълна собствена самостоятелност. Следователно, тук то е по-дейно, по-подвижно, отколкото по-късно на Земята. Ако искаме да го охарактеризираме, можем да говорим за това, че то е човек-животно. И като такова, по собствен начин то се намира на по-висока степен, отколкото настоящите Земенни животни. То по-изчерпателно носи в себе си свойствата на животинското. Тези свойства в известно отношение са по-диви, по-необуздани, отколкото свойствата на съвременните животни. Ето защо на тази степен на съществуване можем да наречем човека едно същество, което в своето развитие се намира по средата между съвременните животни и сегашния човек. Ако човекът бе вървял по този път на развитието по права линия, той би станал едно диво, необузвано същество. Земенното развитие означава едно понижение, едно укротяване на животинския характер на човека. Това произвежда мислещото съзнание.

Ако така, както се развива на Слънцето, човекът е наречен **човек-растение**, то човекът на Луната може да бъде наречен **човек-животно**. За да се развие един такъв човек-животно, това предполага също да се измени и заобикалящият го свят. Ние показахме, че човекът-растение от Слънцето можа да се развие само благодарение на това, че наред с царството на човека-растение се разви едно самостоятелно минерално царство. През време на двата първи кръга на Луната се

явяват първо тези две предишни царства - растителното и минералното царство. Те се появяват от тъмнината на Пралайя. Показват се изменени само в това, че както едното, така и другото са станали по-груби, по-гъсти. През време на третия кръг на Луната от растителното царство се отделя една част. Тя не минава през процеса на загряване. Благодарение на това тя доставя субстанцията, от която може да се образува животинската същност на човека. Именно тази животинска същност в единение с по-високо развитото етерно тяло и с новороденото астрално тяло представлява описаната по-горе **тройна същност на човека**. Не целят растителен свят, който се е развил на Слънцето, успява да се развие до животинското. Защото животинските същества предполагат за своето съществуване растението. Един растителен свят е основата на един животински свят. Както Слънчевият човек може да се развива до растение благодарение на това, че изтласква една част от своите другари надолу, в по-грубо минерално царство, така става и сега при Лунния човек-животно. Той изоставя една част от съществата, които на Слънцето имат растително естество еднакво с неговото; изоставя ги назад, на степената на по-грубата растителност. Но както Лунният човек-животно не е като съвременното животно, а е по средата между сегашното животно и сегашния човек, така и Лунният минерал се намира по средата между съвременния минерал и съвременното растение. Той притежава нещо растително. Скалите на Луната не са камъни в днешния смисъл, те носят един оживен, покарващ, растящ характер. Също така Лунното растение е надарено с известен животински характер.

Лунният човек-животно още няма твърди кости. Неговият скелет е още хрущяловиден. Цялата му природа е мека в сравнение със сегашната. Съобразно с това неговата подвижност е също така различна. Неговото движение напред не е ходещо движение, а по-скоро скачащо движение, даже плаващо. Това може да бъде така, защото тогавашната Луна няма тънка, въздухообразна атмосфера, както днешната Земя, а нейната обвивка е значително по-гъста, даже по-гъста отколкото сегашната вода. В този гъсто-течен елемент човекът се движи напред и назад, нагоре и надолу. И в този елемент живеят също минералите и растенията, от които той извлича своята храна. Да, в този елемент се съдържа също и силата, която след това на Земята е изцяло прехвърлена върху самите същества - силата на оплождането.

По онова време човекът още не е развит в два пола, а само в един. Той се създава от обкръжаващия го воден въздух. Обаче както всичко в света се намира в преходни степени, така и в последните периоди на Луната при отделни същества човекоживотно се развива двуполовостта като подготовка за по-късното състояние на Земята.

Шестият и седмият Лунен кръг представляват един вид отлив на всички описани процеси, но същевременно се образува един вид свръхзряло състояние.

След това цялото преминава в почивния период (Пралайя), за да преспи и премине в Земенното съществуване.

Но развитието на човешкото астрално тяло е свързано с определен космически процес, който също трябва да опишем тук.

Когато след почивния период, който следва Слънче-

вата епоха, Слънцето отново изплува, пробуждайки се от тъмнината, всичко, което живее на възникващата по този начин планета, я обитават като едно цяло. Но това новопробуждащо се Слънце е различно от онова, което е било по-рано. Неговото вещество не е изцяло светещо както по-рано; сега то има по-тъмни части. Тези части се отделят от единното цяло. И от втория жизнен кръг нататък тези части се отделят все повече като един самостоятелен член; чрез това Слънчевото тяло става подобно на бишката. То се състои от две части, една съществено по-голяма част и друга по-малка, които обаче все още са свързани една с друга. През време на 3-я Лунен кръг тези две тела се отделят напълно едно от друго. Слънце и Луна сега вече стават две тела и Луната се движи в кръг около Слънцето. Същевременно заедно с Луната всички същества, описани тук, се отделят от Слънцето. Развитието на астралното тяло става именно върху отделената Луна. Охарактеризираният космически процес е условие за това развитие. Докато така разгледаните, принадлежащи към човека същества, поемат силата си от своето собствено Слънчево местожителство, развитието им не може да достигне до посочената степен. В четвъртия кръг Луната става самостоятелна планета и това, което описахме за този кръг, става върху тази планета Луна.

Нека отново направим обзорно РЕЗЮМЕ

на развитието на планетата Луна и на нейните същества:

I. Луната е планетата, върху която човекът развива образното съзнание със символичен характер.

II. През време на двата първи Лунни кръга (жизнени царства), в един вид повторение на Сатурновите и Слънчевите процеси се подготвя Лунното развитие на човека.

III. В Третия кръг се появява астралното тяло на човека, излъчено от Духовите на движението.

IV. Едновременно с този процес от новопробужденото единно Слънчево тяло се отделя Луната и кръжи около Слънчевия остатък. Сега развитието на съществата, свързани с човека, става върху Луната.

V. В Четвъртия кръг Духовите на сумрака обитават човешкото физическо тяло и чрез това се издигат до човешката степен.

VI. Духовите на личността (Асурас) внедряват в раждащото се астрално тяло самостоятелността.

VII. В Петия кръг човекът започва смъртно да работи върху своето физическо тяло. Благодарение на това, към съществуващата по-рано монада се присъединява "Духовното-себе" (Манас).

VIII. Етерното тяло на човека се развива през време на Лунното съществуване до изпитването на един вид удовлетвение и страдание, които носят пасивен характер. В астралното тяло се разгръщат афектите гняв, омраза, инстинктите, страстите и т. н.

IX. Към двете предишни царства - растителното и минералното, които са изтласкани към по-ниски степени на развитието, се прибавя животинското царство, в което се намира и самият човек.

Към края на цялата мирова епоха Луната се приближава все повече до Слънцето и когато започва времето на почивния период (Пралайя), двете тела отново се съединяват в едно цяло, което преминава в спящо състояние, за да се пробуди в една нова мирова епоха - тази на Земята.

Извадки от неиздадената книга
на Рудолф Щайнер "АКАШОВАТА ХРОНИКА"
Превод Димо Даскалов
Преработила и изпратила
Нели СПИРИДОНОВА - ХОРИНСКИ, Виена